

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Βροχή πέφτουν οι υποσχέσεις, χρόνια τώρα, για την καταπολέμηση της ακρίβειας και της ανεργίας.

Σε όλο τον κόσμο και στη χώρα μας, οι κυβερνήσεις και τα κόμματα που διαχειρίζονται την καπιταλιστική εξουσία, διαρκώς υπόσχονται, αποφασίζουν και ανακοινώνουν διάφορα σχέδια και μέτρα για την πάταξη της ακρίβειας και για την μείωση της ανεργίας...

Όμως, παντού, σε όλες τις χώρες και ιδιαίτερα στη δική μας χώρα, τόσο η ακρίβεια, όσο και η ανεργία, αντί να μειώνονται, συνεχώς μεγαλώνουν από χρόνο σε χρόνο. Παρ' όλες τις προσπάθειες να κρύψουν την πραγματικότητα με κάθε είδους τεχνάσματα, αυτή προβάλλει όλο και πιο απειλητική...

Γίνεται έτσι κάθε μέρα και πιο φανερό ότι καμιά κυβέρνηση, κανένα κόμμα, καμιά βουλή και κανένα συνέδριο, ευρωπαϊκό ή παγκόσμιο, δεν μπορεί να θεραπεύσει τη γάγγραινα της ανεργίας και της ακρίβειας...

Το εργατικό κίνημα έχει όλη τη δύναμη να χτυπήσει τη γάγγραινα της ανεργίας και της ακρίβειας στη ρίζα της... Μα για να το πετύχει αυτό πρέπει ν' αλλάξει την πολιτική και την τακτική του και χρειάζεται να ενώσει τις δυνάμεις του... **Στη σελ. 3**

**ΣΚΑΝΔΑΛΑ,
ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ**

Σελίδα 2

**Καταιγιστική
Ακρίβεια**

Σελίδα 4

**ΝΕΖΕΡΟ
65 χρόνια από τη σφαγή**

Σελίδα 10

**Λόγια και Έργα
των εργατοπατέρων της
ΓΣΕΕ**

Σελίδα 6

Ο κόσμος τ'χει τούμπανο... ΣΚΑΝΔΑΛΑ, ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ο Θ. Τσουκάτος, ο "στρατηγός" του εκσυγχρονισμού, λέει πως είναι αθώος. Τα λεφτά που πήρε από τη Siemens, εξηγεί, πήγαν στο ταμείο του κόμματος (ΠΑΣΟΚ), αφού για κει προορίζονταν. Δεν τα κράτησε ο ίδιος.

Η ηγεσία του κόμματος όμως, (παπανδρεϊκή και σημιτική) ούτε είδε, ούτε άκουσε, ποτέ τίποτα για τα λαδώματα της Siemens στο ΠΑΣΟΚ και στη Ν.Δ.

Από τη πλευρά του, ο Κ. Σημίτης, φρόντισε να εκφράσει τη λύπη του "αν κάποια στελέχη ενεπλάκησαν στην υπόθεση Siemens..."(!)

Ενώ ο Παπανδρέου απείλησε με πειθαρχικά μέτρα εναντίον των "τυχόν εμπλεκόμενων" και ζήτησε από την κυβέρνηση την σύσταση εξεταστικής επιτροπής.

Αλλά, ο αρχηγός της "Νέας Διακυβέρνησης" δηλώνει ότι η υπόθεση αυτή δεν αφορά το κόμμα του, απορρίπτει την σύσταση εξεταστικής και παραπέμπει, όπως πάντα, στην τυφλή αστική δικαιοσύνη, η οποία ανέλαβε να "ερευνήσει" το θέμα.

Παρ' όλα αυτά, ο Ευάγγελος του ΠΑΣΟΚ, ο λαλίστατος Βενιζέλος, υποστηρίζει ότι: "Το θέμα της Siemens αφορά την καρδιά της δημοκρατίας. Εφ' όσον η κυβέρνηση δεν δέχτηκε τη σύσταση εξεταστικής επιτροπής, είναι αναγκαίο, το ΠΑΣΟΚ, να προχωρήσει αμέσως στη δική του εσωτερική εξεταστική επιτροπή. Δεν αρκεί η αναστολή της κομματικής ιδιότητας των εμπλεκο-

μένων προσώπων".

Αλλά ο Θ. Τσουκάτος, απαντάει: "Όλοι όσοι στο ΠΑΣΟΚ υποδύονται τους αιφνιδιασμένους, δεν ξέρουν πως γίνονταν και πως γίνονται οι προεκλογικές εκστρατείες, δεν ξέρουν από που έρχονταν και από που έρχονται τα χρήματα στο κόμμα;" ("Ελευθεροτυπία", 22/6/08, σελ 11).

Επιβεβαιώνει, δηλαδή, ο στενός συνεργάτης του εκσυγχρονιστή πρωθυπουργού Κ. Σημίτη, όσα είχε πει στην απολογία του ο διαχειριστής των "μαύρων ταμείων" της Siemens, Μ Κουτσενορόιτερ: **"Ο Χριστοφοράκος μου είπε ότι στην Ελλάδα η χρηματοδότηση των κομμάτων γίνεται κυρίως μέσω μεγάλων επιχειρήσεων. Μου είπε ότι με τα χρήματα αυτά θα χρηματοδοτούσε και τα δύο κόμματα, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι σε κάθε περίπτωση ακι μετά τις εκλογές η εταιρεία μας θα εξακολουθήσει να έχει την εύνοια των πολιτικών. Από αυτά που έλεγε κατάλαβα ότι θα χρηματοδοτούσε το 2004 και τα δύο κόμματα, που ανταγωνίζονται μεταξύ τους."** ("Ελευθεροτυπία", 22/6/08 σελ. 6)

Ο κόσμος τ'χει τούμπανο, λοιπόν, κι αυτοί κρυφά καμάρι. Και προσπαθούν μάταια να κρύψουν πράγματα που δεν κρύβονται.

Από τον καιρό που ο

"στρατηγός" Τσουκάτος έλυνε και έδενε, και πιο πριν ακόμα, ο λαός αυτής της χώρας ήξερε ασφαλώς **"από που έρχονταν και από που έρχονται τα χρήματα"** στα κόμματα που διαχειρίζονται, υπηρετούν και στηρίζουν, όχι μόνο τα συμφέροντα και τους στόχους της Siemens, αλλά δουλεύουν εντατικά για τα συμφέροντα ολόκληρου του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος. Και βέβαια με το αζημίωτο, οπωσδήποτε. Όσο κι αν παριστάνουν τις αθώες περισσότερες και τους ιδεολόγους.

Το σκάνδαλο, επομένως, δεν είναι οι αμοιβές και οι μίζες που

εισπράττει ο κάθε υπηρέτης της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας και το κάθε κόμμα που αποδειγμένα αγωνίζεται για την προώθηση των συμφερόντων και των σκοπών του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου. Το σκάνδαλο είναι η υποκρισία και η ψευτιά τους.

Και το πιο μεγάλο, το πραγματικό σκάνδαλο, είναι που όλοι αυτοί οι κηφήνες μαζί, τ' αφεντικά και οι υπηρέτες τους, συσσωρεύουν, διαχειρίζονται και λυμαίνονται τον κοινωνικό πλούτο, τον οποίο με ιδρώτα και μόχθο παράγει η εργατική τάξη και ο εκμεταλλευόμενος λαός.

Διαδώστε - ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας στηρίζεται αποκλειστικά στο υστέρημα λιγοστών αγωνιστών του επαναστατικού μαρξισμού και του εργατικού κινήματος.

Τα πράγματα όμως δυσκολεύουν κάθε μέρα και πιο πολύ. Όλα ακριβαίνουν διαρκώς, η ανεργία μεγαλώνει ασταμάτητα, τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις μένουν στάσιμα.

Έτσι, οι ανάγκες του αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική μισθοδουλεία κι ενάντια στην εξαθλίωση, μεγαλώνουν κι αυτές επίσης.

Η φωνή της Εργατικής Δημοκρατίας πρέπει να δυναμώνει αδιάκοπα. Η έκδοσή της πρέπει να πυκνώνει.

Αλλά αυτό για να γίνει, είναι απαραίτητο να συμμετέχουν ολοένα και περισσότεροι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες, στη διάδοσή της, στην οικονομική ενίσχυσή της και στο γράψιμό της.

Σχηματίστε παντού ομάδες υποστήριξης της Εργατικής Δημοκρατίας. Διαβάστε, διαδώστε, ενισχύστε, γράψτε, την εφημερίδα που αγωνίζεται με συνέπεια ενάντια στην ψεύτικη δημοκρατία της κεφαλαιοκρατίας, για να νικήσει η δημοκρατία της εργατικής τάξης, η μόνη αληθινή δημοκρατία των Εργατικών Συμβουλίων.

Οργανωθείτε και παλέψτε μαζί μας: για συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, για εργατικά συνδικάτα, μαζικά, ενωτικά, δημοκρατικά, χωρίς καμιά εξάρτηση, για να συγκροτήσουμε το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και να οικοδομήσουμε το επαναστατικό κόμμα της εργατικής εξουσίας, για κυβέρνηση των εργατών και των φτωχών αγροτών με σοσιαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας
και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα
Τηλ.: 2109357182 - 2105781385
Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος Νο 50 - Ιούλιος 2008

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Βροχή πέφτουν οι υποσχέσεις, χρόνια τώρα, για την καταπολέμηση της ακρίβειας και της ανεργίας.

Σε όλο τον κόσμο και στη χώρα μας, οι κυβερνήσεις και τα κόμματα που διαχειρίζονται την καπιταλιστική εξουσία, διαρκώς υπόσχονται, αποφασίζουν και ανακοινώνουν διάφορα σχέδια και μέτρα για την πάταξη της ακρίβειας και για την μείωση της ανεργίας.

Όμως, παντού, σε όλες τις χώρες και ιδιαίτερα στη δική μας τη χώρα, τόσο η ακρίβεια, όσο και η ανεργία, αντί να μειώνονται, συνεχώς μεγαλώνουν από χρόνο σε χρόνο. Παρ' όλες τις προσπάθειες να κρύψουν την πραγματικότητα με κάθε είδους τεχνάσματα, αυτή προβάλλει όλο και πιο απειλητική. Αναγκάζοντας τις κυβερνήσεις να τρέχουν και να μη φτάνουν.

Γίνεται έτσι κάθε μέρα και πιο φανερό ότι καμιά κυβέρνηση, κανένα κόμμα, καμιά βουλή και κανένα συνέδριο, ευρωπαϊκό ή παγκόσμιο, δεν μπορεί να θεραπεύσει τη γάγγραινα της ανεργίας και της ακρίβειας.

Το παρακμασμένο καπιταλιστικό σύστημα, το σύστημα της εκμετάλλευσης όλης της κοινωνίας από μια χούφτα κηφήνες πλουτοκράτες, βήμα το βήμα, κάθε στιγμή, προκαλεί ανεργία, και ακρίβεια, φέρνει φτώχεια, πείνα, δυστυχία και εξαθλίωση στις εκμεταλλεζόμενες εργατικές και λαϊκές τάξεις.

Το αποσυντιθέμενο αυτό σύστημα, δεν γιτρεύεται με κανένα θαυματουργό φάρμακο. Δεν βελτιώνεται, δεν μεταρρυθμίζεται και δεν εξανθρωπίζεται. Οι δακρύβρεχτες κοινοβουλευτικές αγορεύσεις, οι εργατοπατερικές εισηγήσεις και οι εκκλήσεις, όπως και οι "εκσυγχρονιστικές" νομοθεσίες, ποτέ και πουθενά δεν κατάφεραν τίποτε παραπάνω από την προσωρινή κι αμφίβολη, εξαπάτηση των εκμεταλλεζόμενων, που πληρώνουν τα σπασμένα της εντεινόμενης καπιταλιστικής κρίσης.

* * *

Το εργατικό κίνημα έχει όλη τη δύναμη να χτυπήσει τη γάγγραινα της ανεργίας και της ακρίβειας στη ρίζα της.

Μα για να το πετύχει αυτό πρέπει ν' αλλάξει την πολιτική και την τακτική του και χρειάζεται να ενώσει τις δυνάμεις του.

Πρέπει δηλαδή να βάλει τέλος στην ως τώρα χρεοκοπημένη πολιτική και πρακτική της εργατοπατερικής ηγεσίας όλων των παρατάξεων: αστικών, ρεφορμιστικών και "επαναστατικών". Την πολιτική και την πρακτική που διασπάει, αποδιοργανώνει και αποδυναμώνει τα εργατικά συνδικάτα και τους αγώνες των

εργατικών μαζών. Αυτή την πολιτική και πρακτική που έχει επιτρέψει, στις κυβερνήσεις του κεφαλαίου, 34 ολόκληρα χρόνια, να στραγγαλίζουν τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργατών και του λαού. Ενώ η ανεργία και η ακρίβεια μεγαλώνουν διαρκώς τη δυστυχία.

Τα πάντα εξαρτιούνται τώρα από την εργατική πρωτοπορία, από τους τίμιους αγωνιστές εργάτες όλων των αποτυχημένων παρατάξεων και κομμάτων, τους αγωνιστές που ζουν και βλέπουν καθαρά την πραγματικότητα.

Παραμερίζοντας τα τεχνητά εργατοπατερικά φράγματα, ξεπερνώντας τους πολιτικούς φανατισμούς, ενωμένοι σε **Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας**, οι αγωνιστές εργάτες, σε κάθε κλάδο, σε κάθε εργοστάσιο, σε κάθε τόπο δουλειάς, σε όλες τις συνοικίες, μπορούμε να βάλουμε τέλος στην καταστροφική διάσπαση. Να μαζικοποιήσουμε τα συνδικάτα μας και να βάλουμε ολόκληρο το εργατικό κίνημα στο δρόμο του **Ενιαίου Εργατικού Μετώπου**, το δρόμο της οργανωμένης, προγραμματισμένης, ταξικής πάλης ενάντια στη ληστρική επίθεση του σαπισμένου καπιταλισμού, ενάντια στην ακρίβεια και την ανεργία.

Πάνω από τους πολιτικούς διαχωρισμούς, μας ενώνουν τα κοινά ταξικά συμφέροντά μας, η ανάγκη του κοινού ταξικού αγώνα, για την υπεράσπιση των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων μας. Για μεροκάματα, μισθούς και συντάξεις στο ύψος των αναγκών της ζωής. Για αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή (ΑΤΑ). Για λιγότερες ώρες δουλειάς - δουλειά σε όλους. Για δημόσια έργα παραγωγικά, με εργατικό έλεγχο.

* * *

Συγκροτώντας παντού Επιτροπές Ενιαίου Μετώπου Ταξικής Πάλης, καλούμε όλες τις παρατάξεις να εγκαταλείψουν την καταστροφική διασπαστική πολιτική και πρακτική του εργατοπατερισμού.

Απαιτούμε Γενικές Συνελεύσεις δημοκρατικές, ελεύθερες, που να αποφασίζουν για όλα τα ζητήματα της πάλης, και της λειτουργίας των συνδικάτων.

Αγωνιζόμαστε για μαζικά, ενιαία, δημοκρατικά κι ελεύθερα εργατικά συνδικάτα κατά κλάδο παραγωγής, χωρίς καμιά κηδεμονία, κρατική ή κομματική. Συνδικάτα πραγματικά εργατικά, με δική τους ανεξάρτητη ταξική πολιτική και αναλογική εκπροσώπηση όλων των τάσεων στα διοικητικά τους όργανα.

Σε κάθε τόπο δουλειάς και σε κάθε συνοικία, οργανώνουμε μαζικές διαμαρτυρίες ενά-

ντια στην ακρίβεια και την ανεργία, διεκδικώντας ανθρώπινες συνθήκες ζωής για όλους και όχι ελεημοσύνες.

- **Μεροκάματα, μισθούς και συντάξεις που να ανταποκρίνονται στις πραγματικές ανάγκες.**
- **Αυτόματη τιμαριθμική Αναπροσαρμογή, σε κάθε αύξηση των τιμών.**
- **Πλήρες μεροκάματο και ασφάλιση σε κάθε άνεργο, ώσπου να του εξασφαλιστεί εργασία.**
- **Μείωση των ωρών δουλειάς όσο είναι αναγκαίο για να εργαστούν όλοι οι άνεργοι.**
- **Κατάργηση της επινοκίασης εργαζομένων και του ελαστικού ωραρίου.**

* * *

Όποιο κόμμα κι αν ψηφίζουμε, κι όποιον θεό κι αν λατρεύουμε, δεν παύουμε να είμαστε εργάτες, με κοινά ταξικά συμφέροντα, ίδιες ανάγκες και προβλήματα.

Απέναντι στο ενιαίο μέτωπο των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών μας, πρέπει να αντιτάξουμε το δικό μας το συμπαγές και μαχητικό Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο.

Στη ληστρική επίθεση των ντόπιων και των ξένων κεφαλαιοκρατών, πρέπει να απαντήσουμε με την ενιαία δυναμική εργατική απερίθωτη απάντηση.

Εμπρός, να βάλουμε τέλος οριστικό στη διάσπαση, στην ανοργανωσιά και στον κρατικοδίαιτο εργατοπατερικό συνδικαλισμό, που παραλύει την πάλη μας.

Εμπρός να οργανώσουμε τον αγώνα ενάντια στην ακρίβεια και την ανεργία, ενάντια στην εξαθλίωση και τη δυστυχία, που μας απειλούν όλους μας κάθε στιγμή.

Να δημιουργήσουμε παντού επιτροπές ενιαίου ταξικού μετώπου, **Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας**.

Να παλέψουμε για **μαζικές Γενικές Συνελεύσεις** που θα συζητήσουν και θα αποφασίσουν να συγκληθεί πανεργατικό συνέδριο άμεσα εκλεγμένων αντιπροσώπων, για να επεξεργαστεί το σχέδιο δράσης ολόκληρου του εργατικού κινήματος, κατά της ανεργίας και της ακρίβειας και για την απόκρουση της επίθεσης τους κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου.

Καμιά εμπιστοσύνη στις ψεύτικες δημοκρατικές υποσχέσεις των αστικών κομμάτων και των εργατοπατέρων τους.

Μόνο με την δύναμή μας και τον αγώνα μας μπορούμε να νικήσουμε.

Η Καταιγιστική Ακρίβεια εξανεμίζει τους μισθούς

Καταιγιστικά τα οικονομικά στοιχεία που δημοσιεύονται για την ακρίβεια. "Σταματήσαμε να ψωνίζουμε" φωνάζουν οι εφημερίδες. Οι αγορές των νοικοκυριών, πάνω στις οποίες, για χρόνια τώρα, οι οικονομικοί εγκέφαλοι των οικονομικών επιτελείων στήριζαν και στηρίζουν την "ανάπτυξη", (δηλαδή την λειτουργία) της κα-

μενους, έφτασε σε τέτοια επίπεδα που τα νοικοκυριά μοιράζονται πια το πενιχρό και ουσιαστικά παγωμένο για χρόνια εισόδημά τους με τις τράπεζες!

Σύμφωνα με υπολογισμούς και πίσω από τους "μέσους όρους" που κρύβουν το μέγεθος του προβλήματος, **800.000 νοικοκυριά διαθέτουν πάνω από το 40% του μηνιαίου οικογενειακού εισοδήματος για να εξυπηρετήσουν δάνεια και κάρτες, ενώ το ένα στα τέσσερα νοικοκυριά χρειάζεται τουλάχιστο το ένα τρίτο του εισοδήματός του για να είναι συνεπής στις τραπεζικές του δόσεις.** Και με την συνεχή άνοδο των επιτοκίων, από χρόνο σε χρόνο, η κατάσταση χειροτερεύει.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, η **επιταχυνόμενη ακρίβεια των ειδών λαϊκής κατανάλωσης, που κατατρώγει με ξέφρενο ρυθμό το εναπομένον για κατανάλωση εισόδημα,** υποχρεώνει τα νοικοκυριά, μη μπορώντας να καλύψουν βασικές τους ανάγκες, να περιορίζουν το βιοτικό τους επίπεδο, **σπρώχνοντας όλο και περισσότερους στη φτώχεια και την εξαθλίωση.**

Σύμφωνα με δημοσιευμένες εκτιμήσεις, με βάση τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας για 180 προϊόντα "**10 αγαθά και υπηρεσίες πρώτης ανάγκης, (πετρέλαιο θέρμανσης, ψωμί, τυριά, πουλερικά, ηλεκτρικό ρεύμα, γάλα κλπ), που αποτελούν και την κυρίως κατανάλωση των οικονομικά α-**

σθενέστερων στρωμάτων, είναι υπεύθυνα περίπου για το 70% της ανόδου του πληθωρισμού τους τελευταίους 12 μήνες" και "οι ανατιμήσεις τους ήταν έως και 50% υψηλότερες για τα φτωχά νοικοκυριά"!! ("ΤΑ ΝΕΑ" 30/5/08 σελ. 8-9).

Δεν είναι παράξενος λοιπόν ο πανικός που άρχισε να καταγράφεται στα πρωτοσέλιδα αστικών εντύπων. "**Η μεσαία τάξη είναι σε απόγνωση**" φωνάζει η "Ελευθεροτυπία", κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου για τις πολιτικές και οικονομικές συνέπειες που μπορεί να έχει για το καθεστώς. "**Με 6,2% καλπάζει ο πραγματικός πληθωρισμός**" προειδοποιούν με ανησυχία τα "ΤΑ ΝΕΑ". Παρόμοιες επισημάνσεις και με την ίδια ανησυχία προβάλλουν όλα τα έντυπα και ραδιοτηλεοπτικά ΜΜΕ καλώντας την κυβέρνηση να πάρει μέτρα!

Η ανησυχία αυτή της ακρίβειας βέβαια δεν περιορίζεται στα ελληνικά σύνορα.. Κατακαίγει ολόκληρη την Ευρώπη, υποχρεώνοντας και τους 27 πρωθυπουργούς της αποκαλούμενης "Ευρωπαϊκής Ένωσης", στην πρόσφατη συνάντησή τους, να το κάνουν κύριο θέμα τους. Αποδεικνώντας, βέβαια, την πλήρη αδυναμία τους να το αντιμετωπίσουν, μεταθέτοντάς το για συζήτηση τον ερχόμενο Οκτώβρη και αφήνοντά το, μέχρι τότε, στα μέτρα της κάθε μιας κυβέρνησης χωριστά. Οι οποίες, με την σειρά τους δηλώνουν αδυναμία να κάνουν κάτι.

Πρώτος και καλύτερος στην δήλωση αδυναμίας αντιμετώπισης της ακρίβειας ο Καραμανλής, ο οποίος διαβεβαίωσε ότι "**δεν υπάρχει μαγικό ραβδί, κάνουμε προσπάθειες**"! Σαν αυτές, βέβαια, που ανακοίνωσε ο υπουργός του, Φώλιας, ο οποίος εκτός από ευκολόγια ανακοίνωσε "μέτρα" παρωδία που αναθέτουν την αντιμετώπιση της ακρίβειας στην καλή πρόθεση και την κατανόηση των βιομηχάνων!!

Αυτό που εμποδίζει τον μηχανισμό του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, την "Ευρωπαϊκή Ένωση" και τις κυβερνήσεις των χωρών-μελών της να πάρουν οποιοδήποτε αποτελεσματικό μέτρο κατά της ακρίβειας (όπως και κατά της ανεργίας) δεν είναι μόνο η έλλειψη πρόθεσης ή γνώσης. **Είναι το γεγονός ότι αυτή απορρέει από τις δομές και τη λειτουργία του ίδιου του μονοπωλιακού καπιταλισμού που αντιπροσωπεύουν και διαχειρίζονται. Πηγάζει από την α-**

Στη Σελίδα 5

Από τη Σελίδα 4

νάγκη εξασφάλισης όλο και μεγαλύτερης κερδοφορίας από την αφαιμάξη των εργατικών δικαιωμάτων και περιορισμού των λαϊκών εισοδημάτων. Είναι κομμάτι και συνέπεια της ίδιας της δομικής καπιταλιστικής κρίσης αποσύνθεσης. Αντανακλάει την ιστορική του αδυναμία να κρατάει σε λειτουργία τις παραγωγικές δυνατότητες της ανθρωπότητας και να τις διευρύνει σύμφωνα με τις ανάγκες της οικονομίας και τις κοινωνίας.

Με λύπη του ο ΟΟΣΑ προειδοποιεί ότι παρά τις **"ευρύτατες διαμαρτυρίες ακόμα και εξεγέρσεις σε πολλά σημεία του πλανήτη που πυροδοτούνται από το διπλασιασμό του κόστους πολλών τροφίμων την τελευταία διετία... η ακρίβεια θα συνεχιστεί"**. Και ο καθηγητής Οικονομικών και Φιλοσοφίας στο Χάρβαρντ, Αμάρτια Σεν, που έχει τιμηθεί και με το βραβείο Νόμπελ τονίζει για το ζήτημα: **"...η πραγματική πρόκληση βρίσκεται στην αντιμετώπιση της εξαιρετικά ασύμμετρης ανάπτυξης της παγκόσμιας οικονομίας"**. Και αν σ' αυτά πρόσθετε την αδιαμφισβήτητη αλληλοσύνδεση και εξάρτηση των ανισομερών μερών της, θα επαναλάμβανε αυτούσια

Ιούλης 2008

την πασίγνωστη μαρξιστική αντίληψη που έχει αναπτυχθεί από τους ιδρυτές και τους δασκάλους του επαναστατικού μαρξισμού.

Οι προβλέψεις του ΟΟΣΑ, για την δραματική αύξηση των τιμών στα τρόφιμα που θα ακολουθήσει, (20% στο κρέας, 30% στη ζάχαρη, 30% στο ρύζι, 50% στο σιτάρι και το καλαμπόκι, 60% στο βούτυρο, 80% στα φυτικά έλαια κλπ, κλπ), αποδεικνύει με τον πιο επώδυνο τρόπο **την ανικανότητα του καπιταλιστικού συστήματος να εξασφαλίσει ακόμα και το βασικό ανθρώπινο δικαίωμα στην τροφή μαζί και της υγείας και της μόρφωσης**, όπως δήλωσε και "αξιωματούχος του ΟΗΕ ("ΤΑ ΝΕΑ" 30/5/08, σελ 21).

Με τα δεδομένα αυτά να κατακλύζουν τα Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης, εθνικά και παγκόσμια, προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση οι βλακώδεις απόψεις κάποιων αυτοαποκαλούμενων "μαρξιστών" και μάλιστα "μελών της 4ης Διεθνούς" που "δεν βλέπουν κρίση του καπιταλισμού" και θεωρούν ανεπίκαιρη την πάλη για την σοσιαλιστική ανατροπή του.

Μέτρα ασπιρίνες ή επαναστατικές λύσεις;

Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο τεύχος της "Εργατικής Δημοκρατίας", οι "αριστεροί" πολιτικοί του ΣΥΝ, και μαζί τους πολλές άλλες παραλλαγές τους σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, προβάλλουν ως λύση τον **"έλεγχο των τιμών στην πηγή διαμόρφωσης του κόστους"**.

Μια λύση που περιορίζεται στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος και όχι μόνο δεν πρόκειται να σταματήσει την ξέφρενη ακρίβεια αλλά θα χρησιμοποιηθεί από τους βιομηχάνους και τους άλλους καπιταλιστές να φορτώνουν τις ανατιμήσεις τους στις εργατικές αμοιβές και να δικαιολογούν το πάγωμά τους στο όνομα της καταπολέμησης της ακρίβειας.

Αλλά και οι απόψεις για "έλεγχο των τιμών" που προβάλ-

λονται από τους άλλους σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς και άλλους "δημοκρατικούς" αστούς" έχουν απόλυτα περιστασιακό και ευκαιριακό χαρακτήρα χωρίς να μπορούν να ανακόψουν σοβαρά την ακρίβεια. Αφού, ακόμα κι αν μπορέσει να εφαρμοστεί ποτέ, η ίδια η καπιταλι-

στική κρίση, αργά ή γρήγορα θα ξεπερνά και θα διαλύει κάθε τέτοιο έλεγχο.

Μέσα στον καπιταλισμό δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί, να περιοριστεί και πολύ περισσότερο να ανακοπεί η ακρίβεια. Αντίθετα θα ενισχύεται όσο θα βαθαινει μαζί με την καπιταλιστική κρίση.

Η μόνη προστασία που μπορούν να διεκδικήσουν οι εργαζόμενοι απέναντι στην ακρίβεια είναι η καθιέρωση της άμεσης αυτόματης αναπροσαρμογή μισθών και ημερομισθίων (ΑΤΑ) με βάση τις αυξήσεις του τιμαριθμού. Ενώς τιμαριθμού βέβαια που μέσω των εργατικών συνδικάτων θα προσδιορίζεται με βάση τα είδη πρώτης ανάγκης που καταναλώνουν οι εργατικές οικογένειες και η διαμόρφωσή του θα ελέγχεται άμεσα από αυτά.

Αυτό πρέπει να το ζητήσουμε να αποφασιστεί άμεσα από τις Γενικές Συνελεύσεις. Ν' απαιτήσουμε από όλες τις συνδικαλιστικές εργατικές οργανώσεις να το κάνουν κύριο αίτημά τους. Να γίνει κεντρικό αίτημα της ΓΣΕΕ και να αναλάβει την οργάνωση και την ανάπτυξη σοβαρού αγώνα για την υλοποίησή του.

Το μέτρο αυτό, βέβαια, οπωσδήποτε δεν σταματά την ακρίβεια. Αλλά μπορεί να προ-

στατεύσει αποτελεσματικά το εργατικό εισόδημα και βιοτικό εργατικό επίπεδο.

Οπωσδήποτε θα συναντήσει την σφοδρή και λυσσασμένη άρνηση της κυβέρνησης των καπιταλιστών, των επιτελείων τους και των "αριστερών" κολαούζων τους. Θα προβάλλουν κάθε ι-

σχυρισμό για να το αποτρέψουν. Θα επικαλεστούν τον "κίνδυνο καταστροφής" της οικονομίας, της κοινωνίας και ολόκληρου του έθνους.

Μα ότι και να ισχυριστούν, όλοι αυτοί οι στυλοβάτες της καπιταλιστικής αποσύνθεσης, η εργατική τάξη δεν πρέπει να κάνει βήμα πίσω από αυτή τη δίκαιη διεκδίκηση. Γιατί αυτή αφορά την προστασία από την εξαθλίωση της ίδιας της εργατικής τάξης. Της μόνης δύναμης, δηλαδή, που μπορεί να οδηγήσει την κοινωνία έξω από το καπιταλιστικό τέλμα, από την απειλή της διαλυτικής φτώχειας και εξαθλίωσης.

Κάνοντας ταυτόχρονα καθαρό, σε κάθε εργάτη και εκμεταλλεζόμενο ότι όσο δεν ανατρέπεται ο καπιταλισμός, όσο τα μέσα παραγωγής δεν αφαιρούνται από την ιδιοκτησία των καπιταλιστών και των μονοπωλίων τους και όσο δεν μπαίνουν σε μια σχεδιασμένη λειτουργία για την κάλυψη των αναγκών των εργαζομένων κάτω από την διεύθυνση και έλεγχο των ίδιων των εργατών και του δικού τους κράτους, τότε η **συνεχής απειλή της φτώχειας, της ανεργίας, της εξαθλίωσης και της γενικότερης αποσύνθεσης δεν πρόκειται να τελειώσει.**

Χ.Σ.

Λόγια και έργα των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ

Η ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑ ΣΑΡΩΣΕΙ ΤΙΣ ΦΑΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΙΣΜΟΥ

"Εργαζόμενες, εργαζόμενοι

Η ζωή μας καθημερινά επιβαρύνεται με νέα προβλήματα, σαν αποτέλεσμα των κυβερνητικών πολιτικών, που εφαρμόζονται στην χώρα μας. Οι νέοι εργαζόμενοι βιώνουν μια απίστευτη υπερεκμετάλλευση με φθηνές, υποβαθμισμένες και επισφαλείς δουλειές. Η ακρίβεια σαρώνει το εργατικό εισόδημα, τις πενιχρές συντάξεις, ενώ τα κοινωνικά δικαιώματα αμφισβητούνται. Η ανεργία συνεχίζει να κινείται σε υψηλούς ρυθμούς ενώ οι άνεργοι αφήνονται στη μοίρα τους με τα εξευτελιστικά επιδόματα ανεργίας. Η χώρα μας αυξάνει τον πλούτο της αλλά αυτός συγκεντρώνεται σε όλο και πιο λίγα χέρια, αυξάνοντας τις ανισότητες και τη φτώχεια...

" (Από την ανακοίνωση της ΓΣΕΕ 12/12/2007)

Αυτά και πολλά άλλα (το ίδιο αληθινά) έλεγαν οι ανακοινώσεις της ΓΣΕΕ, που γνωστοποιούσαν την απόφαση της Διοίκησής της να κηρύξει μια νέα 24ωρη πανεργατική απεργία στις 12 του Δεκέμβρη 2007. Ανακοινώσεις πολυσέλιδες και πολύχρωμες, φανταχτερές. Με τις βόμβες της ακρίβειας, της ανεργίας και του ασφαλιστικού, ζωγραφισμένες στο εξώφυλλο. Και με το σύνθημα: **Όλοι στους δρόμους.**

Έτσι, όπως πάντα, χωρίς προετοιμασία, χωρίς να ζητήσουν τη γνώμη των εργαζόμενων, χωρίς οργάνωση, πρόγραμμα και προοπτική, αποφάσισαν και πρόσταξαν! Έκαναν δήθεν το καθήκον του. Κήρυξαν άλλη μια γενική απεργία, για το θεαθήναι!

Κι όμως. Όχι μόνο στις 12 Δεκέμβρη. Μα και στις 13 Φλεβάρη. Κι ακόμα πιο πολύ, στις 19 του Μάρτη 2008, οι εργαζόμενοι έ-

δειξαν ότι δεν ήθελαν εθιμοτυπικές απεργίες, ούτε και ξεχωριστές, διασπαστικές, συγκεντρώσεις. Παρά ήθελαν στ' αλήθεια να αγωνιστούν και να νικήσουν. Να μην περάσει το ασφαλιστικό τερατούργημα. Και γι' αυτό, όπως και την άνοιξη του 2001, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, υπάλληλοι, συνταξιούχοι και άνεργοι, ξεχύθηκαν ενωμένοι στους δρόμους, σε μαχητικά συλλαλητήρια, ενώ πολύ περισσότεροι απεργήσανε. Πρώτ' απ' όλα για να μην περάσει ο νέος αντιασφαλιστικός νόμος. Για να σταματήσει η κατεδάφιση της κατακτημένης κοινωνικής ασφάλισης. Και να γίνει έτσι η αρχή για την απόκρουση και την ανατροπή της ληστρικής επίθεσης του κεφαλαίου και της κυβέρνησής του. Για να μπει τέλος στην καθήλωση των μεροκάματων, των μισθών και των συντάξεων. Για να παρθούν ριζικά μέτρα ενάντια στην ανεργία και

την ακρίβεια. Να εγκαταλειφθούν οι πολιτικές της λιτότητας και της εξαθλίωσης του εργαζόμενου λαού.

Αν λοιπόν οι ηγέτες της ΓΣΕΕ ήθελαν κι αυτοί να αγωνιστούν στ' αλήθεια και να νικήσουν, αν ήθελαν να κάνουν πράξη όσα έγγραφαν στις ανακοινώσεις τους, είχαν μαζί τους τη δύναμη και την αγωνιστική θέληση όλων των εργαζόμενων και όλων των εκμεταλλευόμενων της χώρας. Μπορούσαν σίγουρα να νικήσουν, αν το ήθελαν.

Παρ' όλα αυτά, η Διοίκηση της Γ.Σ.Ε.Ε., σαν να ξέχασε ξαφνικά αυτά που έλεγαν οι ανακοινώσεις της, αδιαφορώντας προκλητικά για την μαχητική κινητοποίηση των εργαζόμενων, των άνεργων και των συνταξιούχων, συνέχισε τους παρασκηνιακούς "διαλόγους" και τερμάτισε τον απεργιακό αγώνα, **την ώρα που επιβαλλόταν να τον οργανώσει, να τον κλιμακώσει, να τον πλατύνει και να τον δυναμώσει, καλώντας όλες τις εργατικές οργανώσεις σε Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Πάλης.**

Και βέβαια, με τέτοια ηγεσία, ο αγώνας των εργαζομένων αντί να νικήσει, άλλη μια φορά ηττήθηκε. Το αποτέλεσμα και πάλι ήταν να ψηφιστεί άλλος ένας αντεργατικός νόμος, όπως γίνεται πάντα μετά από κάθε εθιμοτυπική γενική απεργία! Ακριβώς γιατί τέτοιες απεργίες δεν σκοπεύουν

στη νίκη αλλά στην ήττα!

Και ασφαλώς, η ακρίβεια συνεχίζει να σαρώνει τα πενιχρά εισοδήματα των εργαζόμενων και των συνταξιούχων, καθώς το 'λεγαν κι οι φανταχτερές εκκίνες ανακοινώσεις τους! Η ανεργία και η υποασπασχόληση μεγαλώνουν κι άλλο. Η εξαθλίωση απειλεί ολοένα και πλατύτερα στρώματα του εκμεταλλευόμενου λαού και της νεολαίας. Ενώ τα κέρδη των καπιταλιστών αυξάνουν αδιάκοπα. Όπως ακριβώς συνέβαινε και πριν από την απεργία της 12 του Δεκέμβρη του 2007. Αλλά, η κρατικοδίαιτη Διοίκηση της Γ.Σ.Ε.Ε. δεν βλέπει καμιά ανάγκη να καλέσει ξανά σε αγώνα. Αυτή εκπλήρωσε το χρέος της με την ψήφιση του αντιασφαλιστικού νόμου και με την υπογραφή της επαίσχυντης Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας!

Με άλλα λόγια, οι εργατοπατέρες της ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ και οι "αριστεροί" κολαούζοι τους που συμμετέχουν στη Διοίκηση της Γ.Σ.Ε.Ε., κατάφεραν ακόμα μια φορά να εφαρμόσουν αποτελεσματικά την ίδια πολιτική και τακτική με την οποία, επί 34 χρόνια, προσφέρουν στις κυβερνήσεις του κεφαλαίου την δυνατότητα να στραγγαλίζουν τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης.

Από τη Σελίδα 6

Και τα κατάφεραν και τούτη τη φορά να οδηγήσουν την εργατική κινητοποίηση στην ήττα, επειδή η ηγεσία του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ και όλης σχεδόν της αξιοθρήνητης αριστεράς, δεν έδειξε καμιά διάθεση να εγκαταλείψει την τυχοδιωκτική πολιτική της διάσπασης και να ενώσει τις δυνάμεις της με τις εργατικές μάζες που ακολουθούν τις οργανώσεις της Γ.Σ.Ε.Ε. - ΑΔΕΔΥ, **προτείνοντάς τους ενιαίο μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης.**

* * *

Ωστόσο, η αγωνιστική συμμετοχή των εργαζόμενων στις σημερινές εθιμοτυπικές απεργίες της Γ.Σ.Ε.Ε. - ΑΔΕΔΥ, αποκαλύπτει σίγουρα την δυνατότητα που υπάρχει να αναπτυχθεί αγώνας για το καθάρισμα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος από την κόπρω των εργατοπατερικών κλικών όλων των ειδών και όλων των αποχρώσεων. Στην πραγματικότητα τέτοιος αγώνας διεξάγεται ήδη από πρωτοπόρους αγωνιστές εργάτες σε πολλούς κλάδους και σωματεία.

Αντιμέτωποι με τη λυσσασμένη διαρκή επίθεση των καπιταλιστών, ολοένα και πιο πολλοί εργάτες βλέπουν την ανάγκη της ενιαίας δυναμικής εργατικής αντεπίθεσης. Γι' αυτό και προτιμάνε να εκδηλώνουν την **αγωνιστική, αλλά και ενωτική, θέλησή τους**, με την μαζική συμμετοχή τους στις απεργίες και στις συγκεντρώσεις που κατά καιρούς αναγκάζονται (κάτω από την πίεση της εργατικής οργής) να απο-

φασίζουν οι εργατοπατέρες της Γ.Σ.Ε.Ε. και της ΑΔΕΔΥ. Γνωρίζουν έτσι στην πράξη τον αληθινό ρόλο των "σοσιαλιστών" εργατοπατέρων και των συνεταιριών τους στην ηγεσία της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ. Και συνειδητοποιούν την ανάγκη της "νέας αλλαγής", δηλαδή την ζωτική ανάγκη του οργανωμένου αγώνα για την απομάκρυνση των διεφθαρμένων εργατοπατέρων και για την ανάδειξη νέας, πραγματικά εργατικής, ηγεσίας στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Άλλωστε, οι εργατοπατερικές κλίκες των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων (σωματείων) με το εξόφθαλμο πέρασμά τους στην υπηρεσία των εργοδοτικών συμφερόντων, προκαλούν καθημερινά, σε κάθε χώρο δουλειάς, την αγανάκτηση και την οργή των εργαζόμενων. Και διαμορφώνουν, αυτές οι ίδιες κλίκες, με τα έργα τους, τις αντικειμενικές και υποκειμενικές προϋποθέσεις για την αγωνιστική συσπείρωση εναντίον τους και για την καθαίρεσή τους.

Μακριά από τις σεχταριστικές αιρέσεις, τίμιοι πρωτοπόροι εργάτες αγωνιστές, έχουν ήδη ξεκινήσει αυτόν τον αγώνα, παλεύοντας για την διάλυση των εργατοπατερικών συμμοριών όλων των αποχρώσεων, με την απαίτηση να αποφασίζουν για όλα τα προβλήματα οι

Γενικές Συνελεύσεις των εργαζομένων. Και να εκλέγουν αυτές άμεσα και να ανακαλούν τους εκπροσώπους τους, σε όλα τα διοικητικά όργανα!

Πεισμένοι από την ίδια την πικρή και μακρόχρονη εμπειρία τους, οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, ξέρουν καλά ότι για να γίνουν αποτελεσματικοί ταξικοί αγώνες εναντίον στην καπιταλιστική μισθοδουλεί-

α, πρέπει ασταμάτητα, καθημερινά να παλεύουμε για μαζικά, δημοκρατικά, ελεύθερα και ενωτικά εργατικά συνδικάτα. Που θα διευθύνονται από τις Γενικές Συνελεύσεις τους, από τους ανακλητούς εκπροσώπους τους. Και όχι από τους εγκάθετους των κομματικών εργατοπατερικών μηχανισμών, τους ξεπουλημένους πρώην αγωνιστές που μπήκαν στην υπηρεσία του εργοδοτικού και κρατικοδίαιτου "συνδικαλισμού".

Με την ίδρυσή του και ως την ώρα που πήρε την κυβέρνηση, το ΠΑΣΟΚ, και η ΠΑΣΚΕ μαζί του, επαγγέλονταν την κάθαρση του συνδικαλισμού από την κόπρω του εργατοπατερισμού. Υπόσχονταν την συνδικαλιστική αλλαγή, ως προϋπόθεση για την κοινωνική αλλαγή! Στην πράξη όμως, με τη βοήθεια και όλων των άλλων κομμάτων, δούλεψε μεθοδικά για το ακριβώς αντίθετο. Για την ανανέωση και την ανασυγκρότηση των εργατοπατερικών μηχανισμών, δηλαδή για την αποτελεσματικότερη πρόσδεση των εργατικών συνδικάτων στην υπηρεσία της παρακμασμένης καπιταλιστικής εξουσίας. Και βέβαια, για τον "ιερό" αυτόν σκοπό, η ψευτοσοσιαλιστική ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, χρειάστηκε να διαφθείρει και να εξαχρειώσει πολλές εκατοντάδες τίμια εργατικά στελέχη. Και ταυτόχρονα να αποκαρδιώσει και να απομακρύνει πολύ περισσότερους αγωνιστές που αρνήθηκαν να προδώσουν τους συναδέλφους τους και τους αγώνες τους για την συνδικαλιστική και για την σοσιαλιστική

κοινωνική αλλαγή.

Μα ο αγώνας όσο και να υπονομεύτηκε και εξασθένησε, δεν σταμάτησε, αλλά συνεχίζεται και δυναμώνει, πάνω στη βάση της εμπειρίας και της γνώσης που αποκτήθηκε στο μεταξύ. Και οι τίμιοι αγωνιστές εργάτες, που είχαν πιστέψει στις σοσιαλιστικές επαγγελίες του ΠΑΣΟΚ και της ΠΑΣΚΕ ξαναμπαίνουν μπροστά. Και μαζί με όλους τους αδιάφθորους αγωνιστές όλων των άλλων παρατάξεων, θα παλέψουν για μαζικά, ελεύθερα, δημοκρατικά και ενωτικά εργατικά συνδικάτα, στην υπηρεσία των ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης. Για συνδικάτα που θα συγκροτήσουν το Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής εργατικής αντεπίθεσης. Συνδικάτα της πραγματικής συνδικαλιστικής και κοινωνικής αλλαγής

Το λάβαμε από συντρόφισσα αναγνώστρια (Ηγουμενίτσα)

"Ελα μαζί..."

Μη σε σαρώνει ο στρόβιλος
κρατήσου για να βγούμε
κι έλα να φτιάξουμε μαζί
τον άλλο στρόβιλο
που θα ρουφήξει τα
σκουπίδια.
Και 'μείς στη γη γερά
πατώντας
να σιγοντάρουμε την
ανάφλεξη
του βρώμικου σωρού
ενώ στο χώμα θα
πρασινίζουν
οι καινούριες φύτερες
-έμβρυα του μέλλοντος
που βλέπεις
κάθε νύχτα στ' όνειρό σου

M.K.

45 χρόνια από το θάνατό του Ο ΝΑΖΙΜ ΧΙΚΜΕΤ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟΝ ΩΡΑΙΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Αυτόν το μήνα, τον Ιούνιο του 1963, έφυγε από τη ζωή ο επαναστάτης τούρκος ποιητής **Ναζίμ Χικμέτ**. Ο ασίκης τροβαδούρος της σοσιαλιστικής επανάστασης κυνηγημένος από τους δυνάστες του τούρκικου λαού, μακριά από τον τόπο που γεννήθηκε, άφησε την τελευταία του πνοή στην πρωτεύουσα της ΕΣΣΔ, στη Μόσχα, όπου είχε βρεθεί να ζει τον τελευταίο του καιρό.

Πέρασαν από τότε 45 ολόκληρα χρόνια. Και τι χρόνια! Όμως ο Χικμέτ, ο επαναστάτης ποιητής, δεν έπαψε ποτέ να ζει και να αγωνίζεται. Με το ίδιο πάντα κουράγιο και την ακατάβλητη αισιοδοξία του, δεν σταμάτησε ούτε για μια στιγμή να διακηρύσσει την ανάγκη του αγώνα ενάντια στους σκοταδιστές, τους τυράννους και τα σκοτάδια. Επίμονα διαλαλούσε, και διαλαλεί:

**"Αν δεν καώ εγώ, αν δεν καείς εσύ,
Πώς θα γενούνε, τα σκοτάδια λάμψη;"**

Όχι ο **Ναζίμ Χικμέτ**, ο φλογερός αυτός επαναστάτης, δεν έχει πεθάνει. Ζει πάντα στις καρδιές και στο νου των προλεταρίων μαχητών όλης της γης. Και με τα θάνατα εγερτήρια σαλπισματά του, συνεχίζει ακούραστα τον ωραίο αγώνα του για την αφύπνιση της συνείδησης όλων των μισθωτών σκλάβων του πλανήτη.

Ακολουθώντας τα χνάρια των ηγετών της Οκτωβριανής επανάστασης, εμπνευσμένος από το λυτρωτικό παράδειγμα των εξεγερμένων εργατών και αγροτών της Ρωσίας, παλεύει αδιάκοπα για την κατάργηση, την οριστική και αμετάκλητη απαγόρευση, κάθε εκμετάλλευσης και κάθε καταπίεσης του ανθρώπου, από τον άνθρωπο. Για να μπει τέλος στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, στον σκοταδισμό και στους πολέμους τους. Για τον θρίαμβο του προλεταριακού σοσιαλισμού σ' ολόκληρο τον κόσμο. Για την πανανθρώπινη κομμουνιστική απελευθέρωση κι αδερφοσύνη! Για την παντοτινή ειρήνη, την αλληλεγγύη, την ελευθερία και την αγάπη!

Γι' αυτά τα ιδανικά τυραννίστηκε, φυλακίστηκε, κυνηγήθηκε και υπόφερε ο καρδιάσης, ο σύντροφος, **Χικμέτ**. Σ' αυτά είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή. Και γι' αυτά συνεχίζει και θα συνεχίζει να αγωνίζεται ως τη μέρα που τα σκοτάδια θα γενούνε λάμψη.

Ο Ναζίμ Χικμέτ έζησε πολλά χρόνια στις φυλακές του τούρκικου ιμπεριαλισμού μα δε γονάτισε και δεν σώπασε ποτέ.

(Λίγο πριν τον θάνατό του, ο εξόριστος Ναζίμ Χικμέτ είχε γράψει το μοναδικό του μυθιστόρημα: "Οι ρομαντικοί". Από αυτό αποσπούμε το τελευταίο του κομμάτι).

Οι καλεσμένοι μου

Έχω καλεσμένους: την Αννούσκα, τον Ισμαήλ, τον Αχμέτ, τη Νεριμάν, τη Μαρούσα, τον Ζήγια και τον Σι-Ουά-Ου.

Ο Κερίμ απουσιάζει. Ο Κερίμ είναι πεθαμένος. Δεν πέθανε στο τρελοκομείο. Όχι, από κει βγήκε γιατρεμένος. Πέθανε το Μάη του 1950, φυματικός.

Οι καλεσμένοι μου δεν έχουν γεράσει. Έχουν όλοι τους την ηλικία που είχανε όταν τους συνάντησα για στερνή φορά. Ο Σι-Ουά-Ου εξακολουθεί να είναι πάντα ερωτευμένος με την Αννούσκα, ο Αχμέτ εξακολουθεί να ζηλεύει τον Σι-Ουά-Ου.

- Πες μας, λοιπόν, ένα ποίημα, λέει ο Ζήγια.

Τους διαβάζω ένα ποίημα.

"Είμαι κομμουνιστής

Είμαι αγάπη απ' την κορυφή ως τα νύχια,
αγάπη θα πει βλέπω, σκέφτομαι κατανοώ,
αγάπη θα πει το παιδί που γεννιέται, το φως που πλημμυρίζει
αγάπη θα πει να δέσεις μια κούνια σ' άστρα
αγάπη θα πει να χύνεις τ' ασάλι μ' απέραντο μόχθο

Είμαι κομμουνιστής.

Είμαι αγάπη απ' την κορφή ως τα νύχια..."

Μετάφρασα το ποίημα στα ρούσικα για να τ' ακούσει η Αννούσκα και η Μαρούσα.

Ο Ισμαήλ ανάβει το τσιγάρο του απ' την κάφτρα του δικού μου.

- Όμορφο ποίημα, μου κάνει, ύστερα πήγε κι άνοιξε το παράθυρο, ο ήλιος πλημμυρίζει το δωμάτιο.

- Η ζωή είναι ωραία, φιλαράκο, λέει.

Το χέρι του Αχμέτ κρατάει το χέρι της Αννούσκα, ένα άσπρο παχουλό χέρι με μακριά δάχτυλα.

- Η ζωή είναι ωραία, φιλαράκο, επαναλαμβάνει με τη βαριά φωνή της η Νεριμάν.

Οι καλεσμένοι μου δε γεράσανε. Έχουν όλοι τους την ηλικία που είχανε όταν τους συνάντησα για στερνή φορά. Εγώ όμως πάτησα τα εξήντα πια. Αχ, ας ζούσα άλλα πέντε χρονάκια...

Ναζιμ Χικμέτ

Ο ΚΟΣΜΟΣ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ, ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΕΣΥ Κ' Η ΓΗ

Είμαι πολύ ευτυχής πού
έρθα στον κόσμο. Ζω
τη γη του
την ανάσα του
τον αγώνα του
και το ψωμί του.
Τα μέτρα του μου είναι
γνωστά,
κανένα χιλιοστό δεν λείπει,
κ' εντούτοις άμετρο τον
νιώθω.

Από τη μι' άκρη του ως
την άλλη
θα 'θελα να τον ταξιδέψω,
να δω τα ψάρια
που δεν τα ξανάδα
καρπούς κι αστέρια.
Απ' την Ευρώπη κουβάλησα
βιβλία κ' εικόνες
αλλ' ένα γράμμα δεν έφτασε
ποτέ σ' εμένα
που να μου φέρει
πάνω σε σήμα γαλάζιο
της Ασίας τη σφραγίδα.

Εγώ κι ο γείτονάς μου ο
παλιατζής
άγνωστοι είμαστε στην
Αμερική,
κι ωστόσο
από την Ισπανία ως την Κίνα
κι απ' τ' Ακρωτήρι της
Καλής Ελπίδας
ως την Αλάσκα
σε κάθε ναυτικό μίλι,
σε κάθε πιθανή στεριάς
έχω εχθρούς και φίλους.

Φίλους, που ποτέ δεν
τους έδωσα το χέρι
μου,
μα που όλοι είμαστε έτοιμοι
να πεθάνουμε
για το ίδιο ψωμί
για την ίδια ελευθερία
για το ίδιο όνειρο.

Φίλους, που το αίμα τους
είναι μέσα μου,

και το αίμα μου μέσα τους.
δεν είμαι μόνος στον κόσμο
κι αυτό μου δίνει δύναμη.

Ο κόσμος κ' οι άνθρωποι
δεν είναι ξένοι στην
καρδιά μου
και δεν είναι ανονόμαστοι
στη συνειδησή μου.
Βρήκα τη θέση μου μες
στον μεγάλο αγώνα
και την κρατώ γερά και
μένω εκείνος που 'μαι.

Και μακριά απ' τις
γραμμές μας
κ' έξω απ' τις γραμμές μας,
δεν έχεις,
δε μ' έχει αρκέσει η γη,
μ' όλο που 'σαι όμορφος
πέρ' απ' όλα τα μέτρα,
κόσμε,
κι όμορφη όπως εσύ 'ναι
η γη.

Όταν εκείνοι θ' ανασηκωθούνε

"... του σίδηρου, του
κάρβουνου και της ζάχαρης
και του πορφυρού χαλκού
και της υφαντουργίας
και του έρωτα
και της καταπίεσης και της
ζωής
και όλης της βιομηχανίας
και τ' ουρανού
και της ερήμου
και του γαλάζιου ωκεανού
και των θλιμμένων ποταμών
και της οργωμένης γης
και των πόλεων η μοίρα
θ' αλλάξει ένα ξημέρωμα
ένα ξημέρωμα στου
σκοταδιού την άκρη,
όταν εκείνοι θα στηρίξουνε
βαριά
τα χέρια τους στο χώμα
και θ' ανασηκωθούνε."

Ναζιμ Χικμέτ

ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΨΩΜΑ

Τα χέρια σας βαριά 'ναι σαν
τις πέτρες
θλιμμένα σαν τις
τραγουδημένες μελωδίες στη
φυλακή
βαριά κι ογκώδη σαν τα ζώα
που τα φορτώνουν,
τα χέρια σας που μοιάζουν
με τα μανιασμένα πρόσωπα
πεινασμένων αγοριών.

Τα χέρια σας ελαφρά κ'
ευκίνητα σαν τα μελίτσια,
φορτωμένα σαν τους
μαστούς με γάλα,
ατρόμητα καθώς η φύση,
τα χέρια σας που τη στοργή
και τη φιλία κάτω από το
σκληρό τους δέρμα κρύβουν.

Ο πλανήτης μας δε στέκεται
ανάμεσα στα κέρατα ενός
βοδιού,
μέσα στα χέρια σας
στέκεται...
Αχ οι άνθρωποι, οι δικοί μας,
σας τρέφουνε με ψέματα,
όταν πεινασμένοι
σας χρειάζεται ψωμί και
κρέας,
αφήντε τον κόσμο τούτο με
τα κλαδιά βαριά από τους
καρπούς
χωρίς να 'χετε φάει ποτέ σε
καθαρό τραπεζομάντιλο.

Αχ οι άνθρωποι, οι δικοί μας,
οι άνθρωποι της Ασίας
κυρίως, της Αφρικής,
της μέσης και της κοντινής
Ανατολής,
των νησιών του Ειρηνικού
κ' εκείνοι του τόπου μου,
δηλαδή περισσότερο από
εβδομήντα στους εκατό
ανθρώπους
είσαστε κοιμισμένοι, είσαστε
γέροί...
Είστε περίεργοι κ' είστε νέοι
καθώς τα χέρια σας...

Οι άνθρωποι, αχ οι δικοί μας,
αδερφέ μου απ' την Ευρώπη
ή την Αμερική,
είσαι ξύπνιος, είσαι τολμηρός,
είσαι απερίσκεπτος όπως τα
χέρια σου,
σου λένε ψέματα, σε κάνουν

να βαδίζεις...

οι άνθρωποι, αχ οι δικοί μας,
αν λένε ψέματα οι κεραίες,
αν λένε ψέματα οι
περιστροφές,
αν λένε ψέματα τα βιβλία,
αν λένε ψέματα η αφίσα, η
τοιχοκολλημένη στον στύλο
αγγελία,
αν λένε ψέματα οι γυμνές
γάμπες των κοριτσιών πάνω
στην οθόνη,
αν λείπει ψέματα το αμάρτημα
αν λείπει ψέματα το
νανούρισμα,
αν λείπει ψέματα τ' όνειρο,
αν λείπει ψέματα ο βιολιστής
στο καμπαρέ,
αν λείπει ψέματα το σεληνόφως
μές στις απελπισμένες
νύχτες,
αν λείπει ψέματα το χρώμα,
αν λείπει ψέματα η φωνή,
αν λείπει ψέματα αυτός που
εκμεταλλεύεται τα χέρια σας,
αν όλος ο κόσμος κι όλα τα
πράγματα λένε ψέματα εκτός
απ' τα χέρια σας,
αυτό γίνεται για να 'ναι
υποχρεωτικά, σαν τον πηλό,
τυφλά σαν τα σκοτάδια
ηλίθια σαν τα τσοπανόσκυλα
και για να μην επαναστατούνε
τα χέρια σας
και για να μην τελειώσει ποτέ
τούτη η αδικία,
του εμπόρου τ' όνειρο
στον θανάσιμο τούτο κόσμο
στον κόσμο αυτό όπου θα
'ταν όμορφο να ζεις.

Νεζερό και

65 χρόνια από την σφαγή

Εξήντα πέντε χρόνια συμπληρώθηκαν αυτόν το μήνα, από τη σφαγή 106 παλαιών κομμουνιστών και άλλων αγωνιστών, κοντά στο **Νεζερό της Λαμίας**.

Στις **6 Ιούνη 1943**, οι Ιταλοί φασίστες κατακτητές, πήραν από το στρατόπεδο της Λάρισας 106 κρατούμενους, τους μετέφεραν με καμιόνια λίγο πιο πέρα από το σημείο (στοά του Κούρνοβου) που οι αντάρτες του ΕΛ.Λ.Α.Σ. είχαν ανατινάξει τη σιδηροδρομική γραμμή και τους δολοφόνησαν για αντίποινα.

Τον επόμενο χρόνο, **ξημερώματα πρωτομαγιάς του 1944**, οι γερμανοί ναζίδες, λυσσασμένοι απ' την επερχόμενη ήττα τους, δολοφόνησαν άλλους 200 κομμουνιστές και προλεταρίους αγωνιστές, στο **Σκοπευτήρι της Καισαριανής**, που τους είχαν κλεισμένους στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου.

Οι περισσότεροι από τους 306 αυτούς δολοφονημένους αιχμαλώτους, ήταν φυλακισμένοι από την δικτατορία του Μεταξά, στο στρατόπεδο της **Ακροναυπλίας**.

Σ' αυτό το κάτεργο, το στρατοκρατικό καθεστώς του λεγόμενου "τρίτου ελληνικού πολιτισμού", είχε συγκεντρώσει, από το 1936 ως το 1940, πάνω από 650 μέλη και στελέχη του ΚΚΕ και της Αριστερής Αντιπολίτευσής του (τροτσκιστές).

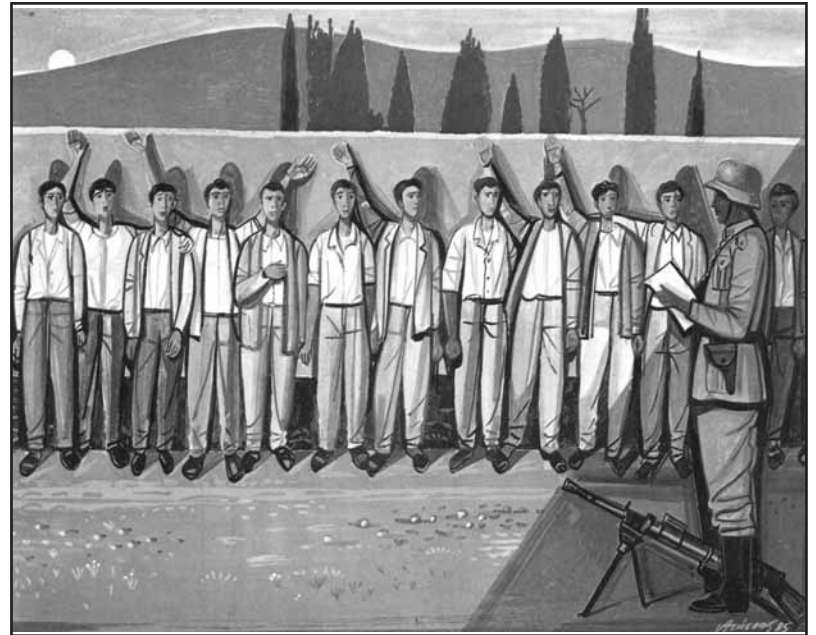
Όταν οι ναζίδες του Χίτλερ εισβάλανε και κατέλαβαν τη χώρα, (το 1940), οι ελληνοχριστιανοί στρατοκράτες τους πρόσφεραν για δώρο τους 650 κομμουνιστές δεσμώτες, ώστε να διευκολύνουν το "καθατήριο" έργο τους.

Στο αποτρόπαιο αυτό έγκλημά τους, ωστόσο, δεν ήταν μόνοι. Όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, μέλη της σταλινικής εθνικοκομμουνιστικής ηγεσίας του ΚΚΕ, αφοσιωμένα στην αντιδραστική πολιτική γραμμή της εθνικής ενότητας, συνέβαλαν με τρόπο αποφασιστικό στη διάπραξη του εγκλήματος της παράδοσης των φυλακισμένων στους κατακτητές φασίστες.

Όπως έχει καταγγελθεί από τους διεθνιστές κομμουνιστές (τροτσκιστές) και επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια από επιζήσαντες τιμίους αγωνιστές, μέλη του ΚΚΕ, όταν η φρουρά του στρατοπέδου είχε ουσιαστικά διαλυθεί, συγκεκριμένα ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ, εμπόδισαν την δραπετεύση των 650 κρατουμένων, εμπιστευόμενα το "λόγο τιμής" του φρούραρχου ότι δήθεν θα τους απελευθέρωνε μόλις θα σταματούσαν οι βομβαρδισμοί στην περιοχή!! Και πρέπει ασφαλώς να σημειωθεί ότι τα ηγετικά αυτά στελέχη του σταλινισμού, μπόρεσαν αργότερα να δραπετεύσουν από τα τμήματα μεταγωγών, με τη βοήθεια του κομματικού μηχανισμού!!

Έτσι, οι 650 δεσμώτες της Ακροναυπλίας, ενώ μπορούσαν να δραπετεύσουν, αν οι σταλινικοί είχαν δεχτεί την πρόταση του παλιού γραμματέα του ΚΚΕ (του **Παντελή Πουλιόπουλου**) τελικά βρέθηκαν από τα χέρια της ελληνοχριστιανικής δικτατορίας, στα χέρια των κατακτητών γερμανο - ιταλών φασιστών.

Ανάμεσα στους 306 που εκτελέστηκαν, για αντίποινα, στο Νεζερό και στην Καισαριανή, όχι τυχαία φυσικά, βρίσκονταν όλα σχεδόν τα ηγετικά στελέχη της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών - Διεθνιστών Ελλάδας, (ΕΟΚΔΕ) δηλαδή οι

τροτσκιστές, που με επικεφαλής τον Π. Πουλιόπουλο, ήταν κι αυτοί κλεισμένοι στο κάτεργο της Ακροναυπλίας κι είχαν μάταια προτείνει στους σταλινικούς την οργάνωση της δραπετεύσης των 650.

Μέσα στους 106 του Νεζερού, ήταν και ο **Παντελής Πουλιόπουλος** μαζί με άλλους τρεις ασυμφιλίωτους κομμουνιστές - διεθνιστές και πρωτεργάτες της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα. Ενώ με τους 200 της Καισαριανής εκτελέστηκαν άλλα επτά ηγετικά στελέχη του τεταρτοδιεθνιστικού μας κινήματος.

Οι 11 αυτοί πρωτεργάτες του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος, μαζί με δεκάδες τεταρτοδιεθνιστές (τροτσκιστές) που δολοφονήθηκαν από τα τυφλά όργανα της σταλινικής αντεπανάστασης, αποτελούσαν τον ανθό του επαναστατικού μαρξισμού (μπολσεβικισμού) στη χώρα μας. Ήταν οι θεμελιωτές και χτίστες του νέου επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, εθνικά και παγκόσμια, ύστερα από τον γραφειοκρατικό, σοσιαλπατριωτικό, εκφυλισμό της 3ης Διεθνούς και του ΚΚΕ.

Στο Νεζερό και στην Καισαριανή, το επαναστατικό εργατικό κίνημα δέχτηκε δύο καίρια πλήγματα, από τα οποία δεν μπόρεσε ακόμα ως τώρα να συνέλθει. Η φασιστική πανούκλα (με τη βοήθεια της σταλινικής ψευτοκομμουνιστικής αντίδρασης) κατόρθωσε να ξεκάνει ολόκληρο τον μπολσεβίκικο πυρήνα της επαναστατικής ηγεσίας του προλεταριάτου.

Στο πρόσωπο των δολοφονημένων διεθνιστών - κομμουνιστών, ο επαναστατικός μαρξισμός έχασε τους συνεπέστερους εκπροσώπους του. Για ν' ακολουθήσει ύστερα από λίγο η ανοικτή προδοσία της σταλινικής ηγεσίας (με τις συμφωνίες του Λιβάνου και της Βάρκιζας) και η σφαγή του εργατο-λαϊκού επαναστατικού κινήματος του 1944 - 49, από τους ντόπιους και τους αγγλο - αμερικάνους "δημοκράτες" ιμπεριαλιστές, τους συμμάχους του Στάλιν.

Καισαριανή

Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Στις 6 Ιούνη του 1943 έπεφτε κοντά στο Νεζερό, χτυπημένος από τις σφαίρες του ιταλικού εκτελεστικού αποσπάσματος, σε ηλικία 43 χρονών (είχε γεννηθεί στις 10 του Μάρτη του 1900 στη Θήβα), ο Παντελής Πουλιόπουλος, η μεγαλύτερη φυσιογνωμία του επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα. Μαζί του εκτελέστηκαν και τρεις άλλοι τεταρτοδιεθνιστές αγωνιστές: ο Γιάννης Ξυπόλητος, ο Νώντας Γιαννακός, ο Γιάννης Μακρής. Ένα σχεδόν χρόνο αργότερα, την πρωτομαγιά του 1944, στην Καισαριανή εκτελέστηκαν από γερμανικό απόσπασμα οι τεταρτοδιεθνιστές επαναστάτες Χρήστος Σούλας, Γιώργος Κρόκος, Ηρακλής Μήτσης, Βασίλης Τζαματζάς, Δημήτρης Πανταζής, Δημήτρης Γιαννακουρέας, Γιώργος Κοβάνης. Παράλληλα με τους ιμπεριαλιστές δήμιους της Κατοχής, οι εκτελεστές της σταλινικής γραφειοκρατίας του ΚΚΕ δολοφονούσαν τους τροτσκιστές Δημοσθένη Βουρσούκη, Στράτο Σπανέα, Θύμιο Αδραμυτίδη, Κοσμά Χαριτωνίδη, Παναγιώτη Τσιγκέλη, Νίκο Αραβαντινό, Σταύρο Βερούχη,

γκ. Αλλά μέσα στον όγκο αυτό των αγωνιστών ο Πουλιόπουλος και οι σύντροφοί του ξεχώριζαν πάντα σαν κομμουνιστές - διεθνιστές. Για ύστατη φορά, μπροστά στο θάνατο, ο Πουλιόπουλος υπερασπίζει τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού. Καταπληκτικά γλωσσολογός (ήξερε 10 γλώσσες) και δεινός εξάλλου ρήτορας που αιχμαλώτιζε το ακροατήριό του, απευθύνεται στους άνδρες του αποσπάσματος. Τους μιλάει στη μητρική τους γλώσσα για τον πόλεμο, το φασισμό, για το ταξικό καθήκον των προλεταρίων σε φασιστικές και "δημοκρατικές" χώρες να μετατρέψουν τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σε κοινωνική επανάσταση, για τη συναδέλφωση όλων των εμπόλεμων λαών στις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και του κόσμου. Λόγια που προκαλούν αίσθηση στους άνδρες του αποσπάσματος, ενώ ο επικεφαλής τους φασίστας αξιωματικός, φρενιασμένος, διατάζει την εκτέλεση που θα κλείσει το στόμα του επικίνδυνου ομιλητή.

Έτσι έγινε ολοκαύτωμα μια ζωή αφιερωμένη ανέπνοτα στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης και διαποτισμένη ως το μεδούλι από το πνεύμα του προλεταριακού διεθνισμού. Σε όλη τη ζωή και σε όλο

διεθνείς απηχίσεις της, η επανα-

στατική δράση του Πουλιόπουλου άρχισε κατά τα ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1919 - 1922 και τελείωσε πάλι μέσα σε πόλεμο: το δεύτερο παγκόσμιο.

Στο μικρασιατικό μέτωπο ο Πουλιόπουλος, παίρνει από το 1920 δραστήρια μέρος στην οργάνωση των στρατιωτικών κομμουνιστικών πυρήνων στην έκδοση παράνομων αντιπολεμικών προκηρύξεων, φύλλων και φυλλαδίων που καταγγέλλανε τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πολέμου, τις αντιιμπεριαλιστικές εκδηλώσεις των φαντάρων. Για τη δράση του αυτή φυλακίζεται μαζί με άλλους κομμουνιστές στις στρατιωτικές φυλακές του Μπαρτζόβα (στα περίχωρα της Σμύρνης). Θα περνούσε από έκτακτο στρατοδικείο με την κατηγορία της "εσχάτης προδοσίας", αλλά με την υποχώρηση του στρατού δραπέτευει από τις φυλακές.

Μετά τον πόλεμο, γυρίζοντας στην Αθήνα, συμμετέχει δραστήρια στο παλαιοπολεμιστικό κίνημα, στο εργατικό κίνημα και στην πλούσια τότε εσωτερική ζωή του ΚΚΕ με αποφασιστική ένταξη στην αριστερά του. Μετά την εκτόπιση της ομορτοουνιστικής δεξιάς από την ηγεσία του ΚΚΕ (Εθνικό Συμβούλιο του ΚΚΕ, Φλεβάρης 1924) ο Παντελής Πουλιόπουλος στέλνεται αντιπρόσωπος (μαζί με το Σ. Μάξιμο και το Θ. Μάγγο) στο 5ο Συνέδριο της Κ.Δ. και εκλέγεται στο 3ο έκτακτο Συνέδριο του ΚΚΕ (Νοέμβρης 1924) μέλος της Κ.Ε. και αμέσως έπειτα γενικός γραμ-

ματέας του Κόμματος. Επακολουθούν οι διώξεις και οι δίκες εναντίον της Κ.Ε. του ΚΚΕ για το "Μακεδονικό" στο παγκαλικό στρατοδικείο (1925 - 26) όπου ξεχωρίζει η μνημειώδης "απολογία" του Πουλιόπουλου που υπερασπίζει αδιάλλακτα τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού και γίνεται αμείλιχτος κατηγορος του αστικού καθεστώτος. Εξορίζεται τότε στη Φολέγανδρο απ' όπου γυρίζει μετά την πτώση της παγκαλικής διχτατορίας. Για το "Μακεδονικό" ζήτημα ξαναφυλακίζεται στα 1928.

Όταν ο σταλινισμός απλώνεται στο ΚΚΕ, ο Πουλιόπουλος είναι ο πρώτος στην Ελλάδα (μαζί με τον Π. Γιατσόπουλο) που δίνει τη μάχη από το 1926 (Διάσκεψη Παραγόντων) ενάντια στον ιδεολογικό και οργανωτικό εκφυλισμό του ΚΚΕ και γίνεται ο κύριος εκπρόσωπος της αριστερής αντιπολίτευσης μέσα στο ΚΚΕ. Διαγράφεται από τη σταλινική γραφειοκρατία στα 1927 και οργανώνει την εξωκομματική αντιπολιτευτική ομάδα που πήρε τον τίτλο του "Σπάρτακου" από το όνομα του περιοδικού που έβγαλε το Γενάρη του 1928. Μετά την αυτοεκαθάρισή της, η ομάδα "Σπάρτακος", προσχωρεί το 1930 στη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση, που συγκροτήθηκε γύρω από το Λεόν Τρότσκι. Θεμελιακή είναι η ηγετική συμβολή του Π. Πουλιόπουλου όχι μόνο στην ομάδα "Σπάρτακος", αλλά και στις κατοπινές ευρύτερες τροτσκιστικές οργανώσεις που προκίψαν από την ένωση του "Σπάρτακου" με τη Λεβινιστική Αντιπολίτευση του ΚΚΕ (ΛΑΚΚΕ), το 1934, στην Οργάνωση Κομμουνιστών - Διεθνιστών Ελλάδος (ΟΚΔΕ) που έβγαζε σαν όργανο της την "Εργατική Πρωτοπορία", και από την ένωση, το 1937, της ΟΚΔΕ με την ομάδα του "Νέου Δρόμου" στην Ενιαία Οργάνωση των Κομμουνιστών - Διεθνιστών Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ) που συγκέντρωσε το μεγαλύτερο και αξιολογότερο τμήμα των τροτσκι-

Σκίτσο του Π. Πουλιόπουλου και των άλλων συντρόφων του από τη δίκη για το Μακεδονικό

Γιώργο Δόξα, Μάγγο, Στεφάνου, Μπαλτά, Μ. και Θ. Θεμελή, Ν. Μούσκα, Ν. Βενετσιάνο, και δεκάδες άλλους.

Οι 106 πολιτικοί αγωνιστές, που από το στρατόπεδο της Λάρισας, ύστερ' από το σαμποτάζ στο Κούρνοβο, οδηγήθηκαν στο σφαγείο του Νεζερού, αντιμετώπισαν με θάρρος το θάνατο. Οι περισσότεροι τους προέρχονταν από το στρατόπεδο Ακροναυπλίας που το εγκαινίασε σα σύμβολο του "τρίτου ελληνικού πολιτισμού" της η διχτατορία Μεταξά - Γλύξμπουργ-

το έργο του Πουλιόπουλου η επανάσταση και ο πόλεμος περνάνε σαν κεντρικές κόκκινες γραμμές. Είναι άλλωστε οι συγκλονιστικότερες στιγμές στην ιστορία των κοινωνιών όπου οι μάζες μπαίνουν σε κίνηση προς τη μια είτε την άλλη κατεύθυνση κι όπου δοκιμάζεται σα σε λυδία λίθο ή επαναστατική υφή και ο προλεταριακός διεθνισμός των οργανώσεων και των αγωνιστών.

Κεντρισμένη από τη νίκη της προλεταριακής επανάστασης του Οκτώβρη 1917 στη Ρωσία και τις

Δύο μαρτυρίες για το Κούρνοβο

Το κείμενο που ακολουθεί είναι από άρθρο του Χρ. Αναστασιάδη στο "Μαρξιστικό Δελτίο" Τ. 18, Απρίλης-Ιούνης 1983, με τίτλο "40 χρόνια από την εκατόμβη στο Κούρνοβο", αναδημοσιευμένο στο βιβλίο "Ο Τροτσκισμός και η εποχή μας - Πολιτικά και Ιστορικά Κείμενα" σελ. 245-248 και 256)

Από τη Σελίδα 7

Πολλά έχουν γραφτεί για τους 106 του Κούρνοβου. Παραθέτουμε τη μαρτυρία ενός συγκρατούμενου στο Στρατόπεδο Λάρισας, του δημοσιογράφου Νίκου Ραμαντάνη: **"Οι μελλοθάνατοι αποχαιρέτησαν τους άλλους συντρόφους των από το θάλαμο και τράβηξαν με τα ρούχα τους για την πόρτα με τραγούδια. Το ίδιο κάνανε κι οι άλλοι. Τα τραγούδια γενικεύτηκαν όταν συγκεντρωθήκανε και μετά που ανέβηκαν στ' αυτοκίνητα. Μια μοτοσικλέτα έφτασε από τη Λάρισα μ' έναν αξιωματικό και ζήτησε το διοικητή. Σ'ε λίγο οι εκατό ξανακατέβαιναν με τα πράγματά τους από τα αυτοκίνητα. Το ταξίδι ανεβλήθη και πάλι. Το γιατί παραμένει ακόμη άγνωστο. Ο στρατοπεδάρχης τους είπε μόνο ότι την άλλη μέρα θα πραγματοποιηθεί η αποστολή. Έτσι η ζωή των εκατό παρετάθη για εικοσιτέσσερες ώρες. Δε μας έμεινε πια καμιά αμφιβολία ότι οι 100 συγκρατούμενοί μας είναι προορισμένοι να αντικρίσουν το Θάνατο. Αυτοί οι ίδιοι το είχαν πιστέψει περισσότερο από μας... Σε όλους τους θαλάμους την τελευταία εκείνη νύχτα έγινε γλέντι μακάβριο που το οργάνωσαν οι ίδιοι οι μελλοθάνατοι... Βγάλανε λόγους για το φασισμό. Για τον αγώνα που γίνεται για την απελευθέρωση. Για το σίγουρο της τελικής νίκης..."**

("Εθνος" 5-6 Οκτώβρη 1945).

Την άλλη μέρα έγινε η εκτέλεση. Να πώς την περιγράφει ένας άλλος συγκρατούμενος, ο γιατρός Αντώνης Φλούντζης:

"Η συνοδεία πήρε ξανά το δρόμο και σταμάτησε στο 92 χιλιόμετρο της σιδηροδρομικής γραμμής Λάρισας - Αθήνας (255 χιλ. της γραμμής Πειραιώς Θεσσαλονίκης), στην περιοχή του Κούρνοβου, ανάμεσα στις Καρυές και τη Λίμνη Νεζερού, κοντά στη γαλαρία όπου την 1.6.43 είχε γίνει το σαμποτάζ. Εκεί τους ξεφόρτωσαν και τους οδήγησαν στην πλαγιά προς την Ομβριακή, αρκετά πιο πέρα από τη σιδηροδρομική γραμμή. Τότε ο επικεφαλής της συνοδείας Ιταλός ταγματάρχης τους ανακοίνωσε την απόφαση για εκτέλεση τους. Την άκουσαν με μεγάλη ψυχραιμία. Και αμέσως, αντί για κλάματα και παρακάλια, άρχισαν το τραγούδι και το χορό, ενώ ταυτόχρονα ακρήστευσαν και πέταγαν ό,τι πράγματα αξίας είχαν πάνω τους (ωρολόγια, δαχτυλίδια κλπ.) για να μην πέσουν στα χέρια των Ιταλών... Οι Ιταλοί τους έβλεπαν με θαυμασμό. Τα 'χασαν κυριολεκτικά. Τόσο μεγάλη, τόσο συγκλονιστική ήταν η εντύπωση τους, που πολλοί απ' αυτούς αρρώστησαν, όπως έλεγε αργότερα σε κρατούμενο του στρατοπέδου ένας καραμπινιέρος. Ο ίδιος έκαμε μέρες να συνέρθει απ' τον ψυχικό κλονισμό που έπαθε. Στο τέλος τους χώρισαν σε 4 ομάδες και, ενώ συνέχιζαν το χορό, τους υποχρέωναν μια-μια να γονατίζει και τους θέριζαν με τα πολυβόλα. Από τη σκηνή αυτή της εκτέλεσης διασώθηκαν 4 φωτογραφίες, τραβηγμένες από έναν Ιταλό, που αργότερα έπεσαν στα χέρια των ανταρτών. Η πρώτη παρουσιάζει τη φάλαγγα των μελλοθανάτων να προχωρεί περικυκλωμένη από καραμπινιέρους. Η δεύτερη το χωρισμό τους σε ομάδες. Η τρίτη μια ο-

μάδα γονατισμένη τη στιγμή που δινόταν το παράγγελμα "πυρ". Και η τέταρτη τα ξαπλωμένα πτώματα στο αλώνι. Την είδηση της εκτέλεσης, καθώς και τις λεπτομέρειες για τη στάση των εκτελεσθέντων και την εντύπωση που έκανε στους Ιταλούς φαντάρους και καραμπινιέρους, την μάθαμε την άλλη μέρα απ' τους Ιταλούς της συνοδείας τους" (Α. Φλούντζης: "Στρατόπεδα Λάρισας Τρικάλων").

Στους Ιταλούς στρατιώτες του αποσπάσματος ο Παντελής Πουλιόπουλος μίλησε στη γλώσσα τους (που την ήξερε καλά) για τον πόλε-

ράδοση του τροτσκιστικού κινήματος στην Ελλάδα. Χρειάζεται λοιπόν να τους θυμηθούμε στα 40χρονα της εκατόμβης του Κούρνοβου. Όχι μονάχα για να τιμήσουμε τη μνήμη τους. Αλλά, και για τη διαπαιδαγώγηση των νέων αγωνιστών του επαναστατικού μαρξισμού, που μέσα στις σημερινές κοσμοϊστορικές εξελίξεις της εποχής μας παίρνουν τη σκυτάλη για να συνεχίσουν τη δύσκολη διαδρομή. Ένα κίνημα που θα ξεχνούσε τις ρίζες του και θα αδιαφορούσε για το παρελθόν του κινδυνεύει να μην έχει μέλλον. Ας δούμε γώρα ποιοι ήταν οι τέσσερις

Τα πτώματα του Π. Πουλιόπουλου, του Γ Ξυπόλητου, του Ν. Γιαννακού, και άλλων τροτσκιστών μετά την εκτέλεσή τους, αφημένα άταφα

μο και για το φασισμό, για το σάπισμα του καπιταλισμού, για την ανάγκη της προλεταριακής διεξόδου από το αιματηρό ιμπεριαλιστικό χάος με τη νίκη της επανάστασης και την οικοδόμηση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης και του Κόσμου. Η φωνή του προλεταριακού διεθνισμού ακούστηκε και πρέπει να συγκλόνισε μερικούς στρατευμένους Ιταλούς εκεί στον τόπο της εκτέλεσης λίγο πριν ακουστούν οι ριπές των πολυβόλων. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία: ο Π. Πουλιόπουλος, ο Γιάννης Ξυπόλυτος, ο Νώντας Γιαννακός, ο Γιάννης Μακρής έπεσαν εκεί κάτω με το όραμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης που θα τερμάτιζε το σάπιο σύστημα του καπιταλισμού και του εθνικού κράτους που γεννούσε τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, με την ύστατη ζητωκραυγή τους για την 4η Διεθνή, το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Προλεταριακοί αγωνιστές

Δεν έχουν γραφτεί πολλά γι' αυτούς τους τροτσκιστές αγωνιστές που ωστόσο με τους αγώνες, και το έργο τους (μαζί με τους συντρόφους τους βέβαια) ύφαναν την αγωνιστική και θεωρητική πα-

τροτσκιστές που έπεσαν στο Κούρνοβο.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΞΥΠΟΛΥΤΟΣ: Δεκάξι χρόνων νέος εντάχθηκε το 1923 στην Κομμουνιστική Νεολαία του Πειραιά. Δούλεψε σκληρά σαν μυλεργάτης. Ακόμα πιο σκληρά εργάστηκε μέσα στο επαναστατικό κίνημα της εργατικής τάξης. Διώχτηκε για τη δράση του από τους μύλους. Άλλαξε επάγγελμα: έγινε οικοδόμος. Από τους ιδρυτές της Ομοσπονδίας Οικοδόμων. Συλλαμβάνεται στην παγκαλική δικτατορία, βασανίζεται από τους χαφιέδες αλλά παραμένει αλύγιστος. Στα 1928 συλλαμβάνεται και φυλακίζεται στον Συγγρού μαζί με άλλους αγωνιστές του ΚΚΕ και της Αντιπολίτευσης. Φλογερή δραστηριότητα, μεστή σκέψη, ακόρεστη δίψα για μάθηση, συνταίριασμα συνδικαλιστικής και πολιτικής αγωνιστικότητας τον αναδείχνουν στην Περιφερειακή και στην Κεντρική Επιτροπή της ΟΚΝΕ κι έπειτα στέλεχος ηγετικό στο Σπάρτακο, στην ΟΚΔΕ και στην ΕΟΚΔΕ. Στα 1936 συλλαμβάνεται και εξορίζεται στην Ανάφη, από κει μεταφέρεται στο Στρατόπεδο της Ακροναυπλίας όπου μένει ως την άνοιξη του 1942. Έπειτα στα

Από τη Σελίδα 12

στρατόπεδα Τρικάλων και Λάρισας.

Ο ΝΩΝΤΑΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ: Δάσκαλος από τη Θήβα, υπήρξε μια από τις πιο προοικισμένες και αγαπητές φυσιογνωμίες μέσα στο τροτσκιστικό κίνημα. Μέλος της Κομμουνιστικής Νεολαίας αρχικά, συνδέθηκε με την αντιπολίτευση του Σπάρτακου και εκλέχτηκε σαν μέλος της Κεντρικής Επιτροπής στις οργανώσεις της ΟΚΔΕ και Ε-ΟΚΔΕ. Λαγάρη σκέψη, θεωρητική κατάρτιση, διαλεκτικός στοχασμός, πολιτικό αισθητήριο, ανθρωπιά και συντροφικότητα ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά του διανοούμενου αυτού επαναστάτη. Από το 1938 κι έπειτα πέρα σε από τα στρατόπεδα Ακροναυπλίας, Τρικάλων και Λάρισας.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ: Εργάτης ζαχαροπλάστης. Συνδέθηκε το 1923 με τον Αρχαιομαρξισμό αλλά ήρθε από το 1930 σε σύγκρουση μαζί του και διέκοψε το 1932 κάθε σχέση μαζί του. Συνδέθηκε με τη ΛΑΚΚΕ (που έβγαζε την εφημερί-

δα "Σημαία του Κομμουνισμού"), έπειτα με την ΟΚΔΕ (που είχε οργανώσει την "Εργατική Πρωτοπορία"), τελικά με την ΚΔΕΕ (που κυκλοφορούσε το "Εργατικό Μέτωπο"). Συμμετέχει στο συνδικαλιστικό κίνημα και στις αγωνιστικές κινητοποιήσεις των ζαχαροπλαστών. Το 1932 φυλακίζεται στο Ιτζεδίν. Το 1936 εκτοπίζεται στη Φολέγανδρο. Από κει στο στρατόπεδο Ακροναυπλίας, Πύλου Λάρισας.

Για τον **Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟ** ο Χ.Α. γράφει:

"... Σε όσους είχαν την τύχη να συνεργαστούν με τον Π. Πουλιόπουλο στην ίδια οργάνωση και μάλιστα να τον γνώρισουν από κοντά, χρόνια ολόκληρα, στις φυλακές, θα μείνει αξέχαστη η φυσιογνωμία του σαν αγωνιστή, σαν θεωρητικού και πολιτικού στοχαστή, σαν ολοκληρωμένου συντρόφου, ανυπέβλητου ιδεολόγου και μαχητή του προλεταριακού επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα και της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης που είναι ο στρατηγικός στόχος της 4ης Διεθνούς. Μια μορφή άξια να εμπνέει τους νέους αγωνιστές του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος..."

Χρήστος Αναστασιάδης

Ο σύντροφος Χρήστος Αναστασιάδης είναι ένα από τα ελάχιστα στελέχη του ελληνικού τροτσκιστικού (τεταρτοδιεθνιστικού) κινήματος, που χωρίς να εγκαταλείψει την πάλη του, κατόρθωσε να γλυτώσει από την φασιστική και από την σταλινική αντεπαναστατική λαίλαπα και να επιζήσει μαχόμενος ως τις μέρες μας.

Γεννημένος το 1910, πέθανε από καρδιακό επεισόδιο το Σεπτέμβριο του 1987.

Διορθωτής τυπογράφος, μέλος του "Αρχείου", πέρασε γρήγορα στις ιδέες της Μαρξιστικής Αριστεράς του ΚΚΕ και αναδείχτηκε σε στέλεχος της.

Στο κάτεργο της Ακροναυπλίας ήταν μαζί με την ομάδα των τεταρτοδιεθνιστών που εκτελέστηκαν στο Νεζερό και στην Καισαριανή.

Έζησε έτσι και γνώρισε από πολύ κοντά τον Π. Πουλιόπουλο και όλους τους ηγέτες και ιδρυτές της ΟΚΔΕ, της ΕΟΚΔΕ και του Κ.Κ.Δ.Ε.

Όταν διαλύθηκε το στρατόπεδο της Ακροναυπλίας, ο σ. Χρήστος, μαζί με τον Πουλιόπουλο και άλλους, μεταφέρθηκαν στο μεταγωγών του Πειραιά, για λίγες μέρες.

Από εκεί τον πήγαν στη Στενή της Εύβοιας, μαζί με μερικούς ακόμα, και τους έβαλαν προσωρινά σ' ένα σχολείο. Βρήκε έτσι την ευκαιρία να δραπετεύσει και να εξαφανιστεί.

Έμπειρος στην παράνομη πολιτική δουλειά, ανέπτυξε σημαντική δράση ως την τελευταία μέρα της ζωής του.

Στη δική του επίμονη προσπάθεια χρωστάμε τη συγκέντρωση και την έκδοση μεγάλου μέρους από τα μαρξιστικά έργα του Π. Πουλιόπουλου και της Αριστερής Αντιπολίτευσης του Κ.Κ.Ε.

Για τη ζωή του, τη δράση του και για τις απόψεις του, θα γράψουμε σε επόμενο φύλλο, με την ευκαιρία της 21ης επετείου από το θάνατό του.

Π.Δ

Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Από τη Σελίδα 9

στών σ' όλη την Ελλάδα (με όργανο τον παράνομο "Προλετάριο").

Επικηρυγμένος από τη δικτατορία του Μεταξά, ο Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται το 1938, φυλακίζεται στην Αίγινα και μεταφέρεται στην Ακροναυπλία την άνοιξη του 1939 όπου μένει ως το τέλος του Μάρτη του 1942, για να μεταφερθεί έπειτα στο τμήμα Μεταγωγών

να προσθέσουμε τη σπάνια γενική μόρφωση, τον πλούσιο και τρυφερό συναισθηματικό κόσμο, τη βαθιά ανθρωπινή κατανόηση και στοργή για τους πολιτικούς φίλους του που συνδυάζονταν με μια συντροφική αλλά και αυστηρή συνάμα στάση απέναντι στα πολιτικά ή οργανωτικά γλιστρήματά τους.

Ο θάνατος του Πουλιόπουλου ήταν όχι μόνο η μεγαλύτερη απώ-

του Πειραιά, στο νοσοκομείο και τελικά στο στρατόπεδο της Λάρισας.

Βαθύτατη θεωρητική μαρξιστική κατάρτιση, προλεταριακή πολιτική σκοπιά, διεθνιστικό πνεύμα, διαλεκτική και κριτική σκέψη, αδιάλλακτη εμμονή στο ιδεολογικό πρόγραμμα, αυστηρή στάση ενάντια σ' όλες τις παρεκκλίσεις από τον επαναστατικό μαρξισμό (οπορτουμιστικές, κεντριστικές, σεχταριστικές, σταλινικές, ηττοπαθείς), αλύπητο μαστίγωμα της καπιταλιστικής τρομοκρατίας σε κάθε περίπτωση (υπεράσπιση των κατηγορούμενων κομμουνιστών στη δίκη της Άσσου Κεφαλληνίας, επεμβάσεις του στα αιματηρά γεγονότα του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, διαμαρτυρίες στα κρατητήρια των Ασφαλείων και στις φυλακές κ.λ.π.), απεριόριστη επαναστατική και ταξική αλληλεγγύη, βαθύτατο μίσος για τα προνόμια και τη δουλοφροσύνη, ανυπέβλητο σοσιαλιστικό ήθος, προλεταριακός ηρωισμός, ακλόνητη πίστη στην 4η Διεθνή και στο μέλλον της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, επίμονη, υπομονετική, πολύπλευρη εργασία θεωρητική, πολιτική και οργανωτική για την οικοδόμηση του νέου επαναστατικού κόμματος - αυτά είναι τα κύρια στοιχεία της προσωπικότητας του Παντελή Πουλιόπουλου, στα οποία πρέπει

λεια για το ελληνικό εργατικό κίνημα αλλά και μια απ' τις μεγαλύτερες για το παγκόσμιο τεταρτοδιεθνιστικό κίνημα που μετά τη δολοφονία του Τρότσκι στο Μεξικό έχασε ηγετικές μορφές σαν τον Α. Λεόν, τον Λεόν Λεζουάλ και τον Μαρσέλ Ίκ (και οι τρεις εξοντωθήκαν στα χιτλερικά στρατόπεδα είτε από εκτελεστικά αποσπάσματα) κ.α.

Το έργο του Π. Πουλιόπουλου μένει ζωντανό και φωτεινό, γεμάτο δημιουργικούς χυμούς και παρωθήσεις, όπως μπορεί να κρίνει ο αναγνώστης από το βιβλίο που επανεκδίδεται τώρα (Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;) και από τα υπόλοιπα ανέκδοτα ή δυσεύρετα κείμενά του που ελπίζουμε να επιτευχθεί ακόλουθα η έκδοσή τους σε άλλους τόμους, όχι μόνο σαν απλή εκδήλωση στοιχειώδους τιμής στη μεγάλη μορφή του, αλλά και σαν θετική συνεισφορά στον ιδεολογικό εξοπλισμό του εργατικού κινήματος και της αγωνιστικής του πρωτοπορίας.

Το παραπάνω κείμενο, που είναι από την εισαγωγή στην επανέκδοση του βιβλίου του Π. Πουλιόπουλου "Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;", είναι γραμμένο από τον Χρ. Αναστασιάδη.

Νεωτερίστικες Παραχαράξεις σε βάρος του μαρξισμού

Στο προηγούμενο τεύχος μας, μιλήσαμε για το κείμενο που λάβαμε με απαράδεκτες αναφορές και βαριές κατηγορίες ενάντια στον Ένγκελς και το έργο του. Που ανιστόρητα τον εμφανίζει να υποστηρίζει απόψεις αντίθετες από του Μαρξ, σαν αρνητή του ιστορικού υλισμού, διαστρεβλωτή και αναθεωρητή του μαρξισμού, που εγκατέλειψε την θέση για την βίαιη ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την ανάγκη της δικτατορίας του προλεταριάτου και υιοθέτησε την μεταρρύθμιση του μέσα από τον ειρηνικό αστικό κοινοβουλευτισμό!! Ισχυρισμοί που στρέφονται ενάντια στο σύνολο των ιδεών του γνωστού επαναστατικού μαρξισμού, αφού, όπως λέει ο συγγραφέας τους, οι ιδέες αυτές είναι διαμορφωμένες όχι με βάση τον μαρξισμό του Μαρξ αλλά τον διαστρεβλωμένο μαρξισμό του Ένγκελς!!

Παρά το αβάσιμο και την αυθαιρεσία των ισχυρισμών αυτών, θεωρήσαμε ότι πρέπει να τους δοθεί προσοχή και να απαντηθούν. Γιατί μέσα στο γενικότερο κλίμα του ψευτονεωτερισμού που συστηματικά καλλιεργείται τις μέρες μας (κυρίως με την απαξίωση της σημασίας της Οκτωβριανής επανάστασης του 1917 και του επαναστατικού μαρξισμού της εποχής μας, τον μπολσεβικισμό, που αναπτύσσουν αστοί, σοσιαλδημοκράτες, σταλινικοί ακόμα και "μαρξιστές" της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς), οι ανυπόστατοι αυτοί ισχυρισμοί κατά του Ένγκελς, σκορπούν επικίνδυνη σύγχυση και ναρκοθετούν την αναγκαία διάδοση του επαναστατικού μαρξισμού στη νεολαία και τους εργάτες.

Αν και η επιστολή του Ένγκελς για τον ιστορικό υλισμό, που δημοσιεύσαμε ως πρώτη απάντηση, είναι αρκετή από μόνη της να διαλύσει όλους αυτούς τους ισχυρισμούς, ωστόσο θεωρούμε ότι πρέπει να επιμείνουμε για να αποδειχτεί εντελώς ότι βασίζονται στην παραχάραξη και την αυθαιρεσία.

Αυτό γίνεται ακόμα περισσότερο απαραίτητο από το γεγονός ότι ο συγγραφέας τους εμφανίζεται ως υποστηρικτής του "γνήσιου μαρξισμού" και μέλος της οργάνωσης που χρησιμοποιεί τον ιστορικό τίτλο "ΟΚΔΕ - Σπάρτακος". Μιας οργάνωσης που παρουσιάζεται ως "ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς" αλλά με την πολιτική και πρακτική της, συστηματικά εναντιώνεται στις αρχές του ίδιου του καταστατικού της, αντιγράφοντας την αντιμαρξιστική κατεύθυνση της διεθνούς ηγεσίας της (Ενιαία Γραμματεία). Ενώ, τα περισσότερα μέλη της, δείχνουν ιδιαίτερη έφεση σε αυθαίρετες αναιρέσεις των ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού και της ιστορίας του, με έκδηλες προτιμήσεις προς τους συμβιβαστικούς σοσιαλδημοκρατικούς προσανατολισμούς.

Όπως τόσοι άλλοι αναθεωρητές, που επικαλούνται δήθεν τις "σύγχρονες συνθήκες" και χαρακτηρίζουν ως "παλιωμένες" και "ξεπερασμένες" τις ιδέες του μπολσεβικισμού, προβάλλουν ως "νέες" τις ιδέες που έχουν την καταγωγή τους στην εποχή γέννησης της ρεφορμιστικής σοσιαλδημοκρατικής σοσιαλδημοκρατίας και του μικροαστικού αναρχισμού.

γκελς ότι απορρίπτει την πάλη για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου, ότι "δημιούργησε έτσι την αυταπάτη στην εργατική τάξη, ότι μπορεί με τη σειρά της να εξαπατήσει την αστική τάξη και να της πάρει το τοτέμ- όπως αντιλαμβάνεται το κράτος- μέσα από τα χέρια της", ότι "βλέπει στη νέα εξέλιξη - γραμμική πάντα και γενικεύοντας αυθαίρετα- στο δικαίωμα της ψήφου, το όπλο που θα φέρει στο συντομότερο χρονικό διάστημα, το προλεταριάτο στην εξουσία... Το επαναστατικό πρόγραμμα έτσι η δικτατορία του προλεταριάτου θα αντικατασταθεί από το πρόγραμμα της Ερμούρης", δηλαδή του σοσιαλδημοκρατικού αστικού κοινοβουλευτισμού. "Έτσι εξηγείται, λέει, γιατί την ίδια εποχή γράφει ότι αυτός και ο Μαρξ κάνανε λάθη στην κομμούνα. Η θεωρία του για το κράτος και η επιλογή του κοινοβουλευτικού δρόμου, θα είναι το μόνο φυσικό επακόλουθο της δικιάς του χυδαίας υλιστικής αντιμετώπισης της πραγματικότητας"!!

Αν θέλαμε να καταγράψουμε όλες τις αυθαιρεσίες που συμπεριλαμβάνονται μέσα στο κείμενο του ανιστόρητου νεωτεριστή "μας", θα χρειαζόμαστε πολλές σελίδες της μικρής εφημερίδας μας. Γι' αυτό, προς το παρόν, θα μείνουμε μόνο σε αυτές που αναφέραμε παραπάνω και να εξετάσουμε αν ανταποκρίνονται καθόλου στην αλήθεια.

Απροκάλυπτες διαστρεβλώσεις και παραχαράξεις

Ανιστόρητοι ισχυρισμοί κατά του Ένγκελς

Αδυνατώντας να δημοσιεύσουμε, λόγω του μεγάλου μεγέθους, ολόκληρο το κείμενο και τις συμπληρωματικές του διευκρινίσεις όπου περιέχονται αυτοί οι ισχυρισμοί για τον Ένγκελς, θα προσπαθήσουμε να τους συγκεντρώσουμε και να τους ταξινομήσουμε όσο πιο πιστά γίνεται για να σχηματιστεί μια καθαρή εικόνα τους.

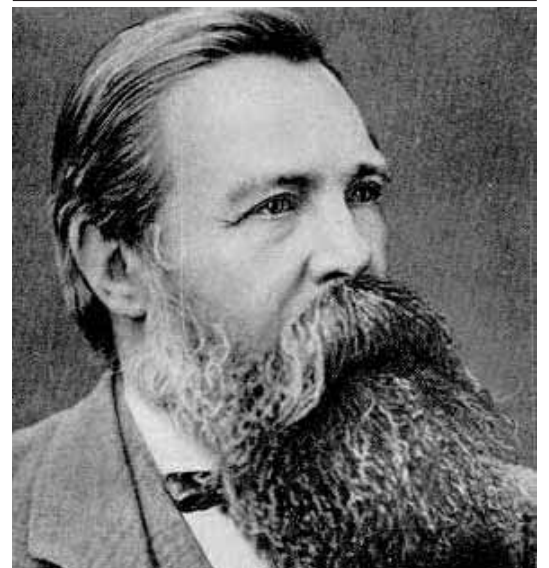
Σύμφωνα λοιπόν με τον συγγραφέα τους, "ο Ένγκελς, μέχρι τον θάνατό του, ποτέ δεν κατόνησε τον ιστορικό υλισμό, παραμένοντας ανάμεσα στον Μαρξ και τον Φόιερμπαχ". "Ο Ένγκελς, μετά Μαρξ, εμφανίζεται να πάσχει από διαλεκτικό αλτσχάϊμερ, στα έργα του κυριαρχεί η αγωνιώδης αναζήτηση γενικών νόμων...". Κατηγορώντας τον Ένγκελς για "**ντετερμινισμό**" και "υπεριστορικές γενικεύσεις...όπου η ταξική πάλη εμφανίζεται σαν φυσικός νόμος" προχωράει σε έναν ακατανόητο διαχωρισμό μεταξύ του διαλεκτικού υλισμού και του ιστορικού υλι-

σμού ισχυριζόμενος ότι "Η μαρξιστική μεθοδολογία είναι ο ιστορικός υλισμός, η ενγκελσιανή μεθοδολογία είναι ο διαλεκτικός υλισμός"!!

Ισχυρίζεται ότι "Ο Ένγκελς ανοίγει διάπλατα την πόρτα στη θεωρητική αναθεώρηση. Κάνοντας αυτοκριτική για την παλιά τακτική ταυτίζει τον μαρξισμό με τον μπλανκισμό...", "Η θεωρία του κράτους, για τον μαρξισμό της 2ης διεθνούς, είναι η θεωρία που περιέχεται στην καταγωγή της οικογένειας της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους -του 1884 του Ένγκελς- ο Μαρξ έχει πεθάνει προ πολλού...", "εμφανίζει το κράτος ως μια ιστορική απάτη..." και ως "τοτέμ". Βάζει, με αλλοπρόσαλο τρόπο, τον Λένιν να είναι σε δήθεν αντίθεση με τον Ένγκελς υποστηρίζοντας ότι χρειάστηκε "το κράτος και επανάσταση του Λένιν για να αναγεννήσει την μαρξιστική αντίληψη" "Ξεχνώντας" προφανώς ότι το έργο αυτό του Λένιν βασίζεται κυρίως πάνω στα έργα του Ένγκελς. Φορτώνει τον Έν-

Αυτό που προκαλεί εντύπωση είναι ότι τόσο βαριές και σοβαρές κατηγορίες ενάντια του συνιδρυτή του επαναστατικού μαρξισμού δεν τεκμηριώνονται με βάση τα πάμπολλα έργα του ίδιου του Ένγκελς, αλλά περιορίζονται στις αναφορές σε κάποιους προ-

Στη Σελίδα 15

Παραχαράξεις σε βάρος του Μαρξισμού

Από τη Σελίδα 14

λόγους του απ' όπου στην κυριολεξία εκμαιεύονται και κατασκευάζονται με αυθαίρετες ερμηνείες και διαστρεβλώσεις.

Το καταπληκτικό είναι ότι ανυπόστατες κατηγορίες για την εγκατάλειψη της δικτατορίας του προλεταριάτου, το κράτος, το δικαίωμα ψήφου, τον κοινοβουλευτισμό και το κράτος, που αποτελούν και την καρδιά των ισχυρισμών του, βασιζονται στον πρόλογο του Έγκελς (γραμμένος 6/3/1895) για την επανέκδοση των άρθρων του Μαρξ με τίτλο "Ταξικοί Αγώνες στη Γαλλία". Ο οποίος έχει παραχαραχθεί και διαστρεβλωθεί άγρια από την τότε ηγεσία της σοσιαλδημοκρατίας ακριβώς στα σημεία αυτά, με σκοπό να παρουσιάσουν τον Έγκελς ως οπαδό του "ειρηνόφιλου κοινοβουλευτισμού" που εξυπηρετούσε τα συμβιβαστικά πολιτικά τους σχέδια.

Η ιστορία αυτού του προλόγου είναι πασίγνωστη και ο Λένιν, στο τετράδιο "Ο μαρξισμός και το κράτος", παραθέτει περικοπές από οργισμένες επιστολές του ίδιου του Έγκελς για τις παραχαράξεις αυτές. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο ίδιος ο Λένιν, που γνώριζε πολύ καλά το κείμενο αυτό του Έγκελς, επανειλημμένα υπογραμμίζει ότι δεν το πήρε υπ' όψη του στο έργο του "Κράτος και Επανάσταση" λόγω των σκόπιμων διαστρεβλώσεων που υπέστη.

Έγραφε λοιπόν ο Έγκελς: "...**(Ο Λήμπκνεχτ) μου την έσκασε ωραία. Από την "Εισαγωγή μου" στα άρθρα του Μάρξ για τη Γαλλία του 1848-1850 πήρε ότι μπορούσε να του χρησιμεύσει για να υποστηρίξει εκείνη την με κάθε θυσία ειρηνική και μη βίαιη τακτική, που διακηρύσσει εδώ και λίγο καιρό, ιδίως τώρα, όπου στο Βερολίνο ετοιμάζουν έκτακτους νόμους. Αλλά αυτή την τακτική εγώ την υποστηρίζω μόνο για τη σημερινή Γερμανία, εννοείται βέβαια με όλες τις επιφυλάξεις που επιβάλλει η περίπτωση. Στη Γαλλία, το Βέλγιο, τη Ιταλία, στην Αυστρία, αυτή την τακτική δεν μπορούσαν να την εφαρμόσουν εξ' ολοκλήρου και για τη Γερμανία αύριο θα μπορούσε να γίνει ακατάλληλη"** (υπογραμμίσεις του Έγκελς). Σε άλλο γράμμα προς τον Κάουτσκι (1/4/1895) έγραφε: **"Με κατάπληξη βλέπω σήμερα στο "Vorwarts" ένα απόσπασμα από την "Εισαγωγή" μου που δημοσιεύεται χωρίς να μου έχουν πει τίποτα και τόσο διαστρεβλωμένο, που εμφανίζομαι σαν ένας ειρηνικός θιασώτης της με κάθε θυσία νομιμότητας. Ένας λόγος παραπάνω για τον οποίο θέλω να δημοσιευτεί τώρα το πλήρες κείμενο στη "Neue Zeit" έτσι που να εξαλειφτεί η ντροπιαστική αυτή εντύπωση. Θα πω στο Λήμπκνεχτ απερίφραστα τη γνώμη μου πάνω σ' αυτό, καθώς και**

σ' όλους εκείνους, όποιοι κι αν είναι, που του έδωσαν αυτή τη δυνατότητα να διαστρεβλώσει τη σκέψη μου" (Από τα Άπαντα του Λένιν όπως παρατίθενται στο "Κράτος και Επανάσταση", σημείωση σελίδας 83-84, εκδ. Θεμέλιο).

Εκατόν δεκατρία χρόνια μετά, ένας "νεωτεριστής" "μαρξιστής", έρχεται ξανά να επαναλάβει τις διαστρεβλώσεις αυτές και να τις συμπληρώσει με καινούριες για να εκμαιεύσει νέους και πιο "ντροπιαστικούς" χαρακτηρισμούς σε βάρος του Έγκελς, για να στήσει μια νέα εξοργιστικά ψεύτικη "θεωρία" σε βάρος του.

Διαβάζοντας όμως τον ίδιο αυτόν πρόλογο του Έγκελς, και χωρίς καν να αναφερθούμε στο υπόλοιπο κυρίως έργο του, είναι αρκετό για να διαπιστώσει ο καθένας ότι όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί δεν ανταποκρίνονται καθόλου στην πραγματικότητα. Το αντίθετο μάλιστα.

Για το "δικαίωμα ψήφου" και τον "κοινοβουλευτισμό", εντελώς αντίθετα από τους ισχυρισμούς του νεωτεριστή "μας", ο ίδιος ο Έγκελς λέει: **"Κατά τα λόγια των γαλλικών μαρξιστικών προγραμμάτων** (Σημ Εκδ: αναφέρεται στο πρόγραμμα του Γαλλικού Εργατικού Κόμματος που το επεξεργάστηκαν ο Julew Guesde και Paul Lafargue ενώ η εισαγωγή του γράφτηκε από τον Μαρξ) **το εκλογικό δικαίωμα μετατράπηκε από μέσο απάτης που ήταν ως τα σήμερα σε όργανο χειραφέτησης. Κι αν η καθολική ψηφοφορία δεν μας είχε προσθέσει κανέναν άλλο πλεονέκτημα παρά μονάχα ότι μας επέτρεψε να μετρούμε τις ψήφους μας κάθε τρία χρόνια' ότι με την κανονικά επιβεβαιούμενη, αναπάντεχα γρήγορη άνοδο στον αριθμό των ψήφων αύξησε στον ίδιο βαθμό τη βεβαιότητα των εργατών στη νίκη και τον τρόπο των αντιπάλων τους κι έτσι έγινε το καλύτερό μας μέσο προπαγάνδας' ότι μας πληροφορούσε μ' ακρίβεια σχετικά με την ίδια τη δική μας δύναμη και τη δύναμη των εχθρικών μας κομμάτων και συνακόλουθα μας πρόσφερε ένα μέτρο αναλογισμού των πράξεών μας, ένα κριτήριο που το καλύτερό του δεν υπήρχε, προφυλάσσοντας μας έτσι από μια άκαιρη μικροψυχία όσο κι από μια παράκαιρη τολμηρότητα -κι αυτόν νάταν το μοναδικό πλεονέκτημα που κερδίσαμε από το εκλογικό δικαίωμα, θάταν κιόλας κάτι παραπάνω από αρκετό. Μα συντέλεσε ακόμα σε κάτι πολύ περισσότερο από τούτο. Με τη δημόσια εκλογική συζήτηση μας έδινε το μέσο, που καλύτερό του δεν υπήρχε, ναρχόμαστε με τις λαϊκές μάζες, εκεί που αυτές στέκονταν ακόμα μακριά από μας' να αναγκάσουμε όλα τα κόμματα να υποστηρίξουν τις απόψεις και τις ενέργειές τους από τις επιθέσεις μας μπροστά σ' ολάκε-**

ρο το λαό' και, παραπέρα, άνοιξε στους αντιπροσώπους μας στο Ράϊχσταγκ ένα βήμα απ' όπου μπορούσαν να μιλούν στους αντιπάλους τους στο κοινοβούλιο και στις έξω από τούτο μάζες του λαού μ' ολότελα διαφορετικό κύρος κι ολότελα διαφορετική ελευθερία παρ' όση στον τύπο και τις συγκεντρώσεις." ("Ταξικοί Αγώνες στη Γαλλία" σελ. 27, εκδ. Ειρήνη)

Σαφέστατα και ξεκάθαρα. Και όπως το έχει διατυπώσει σε άλλο έργο του, το γενικό εκλογικό δικαίωμα είναι **"δείκτης ωριμότητας της εργατικής τάξης. Περισσότερο δεν μπορεί να δώσει κι ούτε ποτέ θα δώσει μέσα στο σημερινό κράτος"**.

Όσο για την "αυτοκριτική", που σύμφωνα με τον νεωτεριστή κάνει ο Έγκελς αλλάζοντας δήθεν τις θέσεις του και "διορθώνοντας" τον Μαρξ, αν τον διάβαζε πραγματικά θα διαπίστωνε ότι αναφέρεται σε τελείως άλλα θέματα απ' ότι αυτός ανυπόστατα του καταλογίζει. Συγκεκριμένα ο Έγκελς όταν έλεγε πως **"η ιστορία μας αποκάλυψε πως κι εμείς επίσης είχαμε άδικο, μας αποκάλυ-**

ψε πως η άποψή μας τότε ήταν μια φρεναπάτη" δεν αναφέρεται οπωσδήποτε στις βάσεις του μαρξισμού (που πιο πάνω ρητά αναπτύσσει την επιβεβαίωσή τους) αλλά στον **"τρόπο πάλης του 1848 που είναι σήμερα ξεπερασμένος από κάθε άποψη..."** εννοώντας τις οδομαχίες και την αλλαγή των συνθηκών σύγκρουσης μέσα στη νέα δομή των πόλεων που είχε διαμορφωθεί από την καπιταλιστική ανάπτυξη. Αναφέρεται επίσης στην σημαντική αλλαγή της νοοτροπίας και της αντίληψης που υπήρχε για τις σχέσεις των μαζών με τις μειοψηφίες, αναπτύσσοντας την νέα αντίληψη του μαρξισμού για το ρόλο και την συμμετοχή των ίδιων των μαζών στον αγώνα για την απελευθέρωσή τους, ενάντια στις ξεπερασμένες αντιλήψεις του "πουτισμού" (πραξικοπηματισμού). Αναφέρεται και στην διαδικασία εξέλιξης και συνέχειας των επαναστατικών μαζικών εκρήξεων σε σχέση με την πορεία των οικονομικών εξελίξεων, επαναλαμβάνοντας το συμπέρασμα του Μαρξ από την επαναθεώρηση (το 1850) των αγώνων στη Γαλλία, πως **"μια καινούρια επανάσταση είναι δυνατή μονάχα σαν αποτέλεσμα μιας καινούριας οικονομικής κρίσης."**

Στη Σελίδα 16

Παραχαράξεις σε βάρος του Μαρξισμού

Από τη Σελίδα 16

Μα είναι τόσο σίγουρη όσο και η κρίση." Και συνεχίζει ο Ένγκελς: **"Όμως αυτή είναι η μόνη ουσιαστική αλλαγή που έπρεπε να γίνει. Δεν υπήρχε απολύτως τίποτ' άλλο για ν' αλλάξουμε στην ερμηνεία των γεγονότων..."** (στο ίδιο σελ. 13).

Άλλωστε, αν ο νεωτεριστής διάβαζε έστω και λίγο προσεκτικά τα άρθρα του Μαρξ για τα οποία γράφηκε ο πρόλογος του Ένγκελς, θα διαπίστωνε ότι όλες αυτές οι αναφορές του Ένγκελς πηγάζουν από τα ίδια τα κείμενα του Μαρξ για τη Γαλλία του 1848-1850, ιδιαίτερα στο άρθρο του **"Από τον Μάη ως τον Οκτώβρη"** που δημοσιεύτηκε στα τέλη του Νοέμβρη του 1850 (περιλαμβάνεται σε πολλές εκδόσεις του "Ταξικοί Αγώνες στη Γαλλία") επανεξετάζοντας και ανασκευάζοντας ως ένα σημείο τις αρχικές του γνώμες.

Έτσι θα έβρισκε και την καταλυτική απάντηση στην κατηγορία προς τον Ένγκελς για "ντετερμινισμό" και αποδοχής ως "φυσικού επακόλουθου της συμμετοχής του υποκειμένου". Κατηγορία που την εκμαιεύει από μια αναφορά του Ένγκελς για το αγγλικό προλεταριάτο στην οποία λέει ότι **"θα κινηθεί προς την επίτευξη του ιστορικού του πεπρωμένου"** εξαιτίας των περικοπών που θα υποχρεώνονταν να κάνει η αγγλική αστική τάξη λόγω του ανταγωνισμού της στον διεθνή στίβο με τις νέες βιομηχανικές χώρες. Αν αυτό είναι "ντετερμινισμός" τότε πρώτος θα πρέπει να κατηγορηθεί ο Μαρξ που πίστευε ότι μια καινούρια επανάσταση είναι τόσο σίγουρη όσο και η κρίση.

Όσο και αν ψάξουμε, όχι μόνο τον πεσοκομένο από την σοσιαλδημοκρατία πρόλογο του Ένγκελς, αλλά και όλους του άλλους που επικαλείται ο νεωτεριστής "μας", όσο και αν τους συγκρίνουμε με τα έργα του Μαρξ που προλογίζουν, αποκαλύπτεται το ίδιο συμπέρασμα. Πουθενά δεν στοιχειοθετείται έστω και ένας από τους ανυπόστατους ισχυρισμούς του περί ουσιαστικής διαφοράς μεταξύ τους. Δεν στηρίζεται καμιά από τις άθλιες κατηγορίες που εκτοξεύει κατά του Ένγκελς. Διαβάζοντας όλο το έργο του Ένγκελς εύκολα διαπιστώνουμε την πλήρη πολιτική οικονομική και κοινωνιολογική εναρμόνισή του με τις αντιλήψεις του Μαρξ. Και δικαιολογημένα θεωρείται ο συνιδρυτής του επαναστατικού μαρξισμού.

Για να κλείσουμε το σημείωμα ετούτο θα αναφερθούμε σε μερικά αποσπάσματα από το Αντι-ντύριγκ του Ένγκελς όπου διατυπώνονται οι πραγματικές του επαναστατικές αντιλήψεις για το κράτος και την βίαιη επανάσταση ενάντια στις ψεύτικες αρλούμπες που μας αραδιάζει ο νεωτεριστής "μας". Σκόπιμα τα αντιγράφουμε από το βιβλίο του Λένιν "Κράτος και Επανάσταση" για να μεταφερθεί και η

δική του άποψη που ο νεωτεριστής "ανακαλύπτει" ότι βρίσκεται δήθεν σε αντίθεση με τον Ένγκελς (με πλάγια γράμματα τα λόγια του Ένγκελς, με όρθια του Λένιν):

"Πρέπει να σημειωθεί ακόμα ότι ο Ένγκελς με απόλυτη κατηγορηματικότητα ονομάζει και το γενικό εκλογικό δικαίωμα όργανο κυριαρχίας της αστικής τάξης. Το γενικό εκλογικό δικαίωμα, λέει ο ίδιος, έχοντας ολοφάνερα υπόψη τη μακρόχρονη πείρα της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας είναι Ιδείκτης ωριμότητας της εργατικής τάξης. Περισσότερο δεν μπορεί να δώσει και ούτε ποτέ θα δώσει μέσα στο σημερινό κράτος!

(Οι μικροαστοί δημοκράτες)...συμμερίζονται οι ίδιοι και υποβάλλουν και στο λαό την απατηλή σκέψη πως τάχα το γενικό εκλογικό δικαίωμα 'στο σημερινό κράτος' είναι ικανό να εκφράσει πραγματικά τη θέληση της πλειοψηφίας των εργαζομένων και να κατοχυρώσει την εφαρμογή της στη ζωή... Με την παρακάτω έκθεση των απόψεων του Μαρξ και του Ένγκελς για το 'σημερινό' κράτος ξεκαθαρίζεται λεπτομερειακά όλη η ψευτιά αυτής της σκέψης, που απορρίπτει εδώ ο Ένγκελς.

Το γενικό πόρισμα των απόψεων του ο Ένγκελς το δίνει με τα παρακάτω λόγια στο πιο εκλαϊκευμένο έργο του:

"Το κράτος, λοιπόν, δεν υπάρχει από καταβολής κόσμου. Υπήρξαν κοινωνίες που τα βγάζανε πέρα χωρίς αυτό, που δεν είχαν ιδέα για κράτος και κρατική εξουσία. Σε μια ορισμένη βαθμίδα της οικονομικής εξέλιξης, που συνδέονταν αναγκαστικά με τη διάσπαση της κοινωνίας σε τάξεις, το κράτος έγινε αναγκαιότητα εξαιτίας αυτής της διάσπασης. Πλησιάζουμε τώρα με βήματα γοργά σε μια τέτοια βαθμίδα ανάπτυξης της παραγωγής, όπου η ύπαρξη αυτών των τάξεων όχι μόνο έπαψε ν' αποτελεί αναγκαιότητα, μα και γίνεται πραγματικό εμπόδιο της παραγωγής. Οι τάξεις θα εξαφανιστούν τόσο αναπόφευκτα όσο αναπόφευκτα είχαν γεννηθεί στο παρελθόν. Με την εξαφάνιση των τάξεων θα εξαφανιστεί αναπόφευκτα και το κράτος. Η κοινωνία που θα οργανώσει με νέο τρόπο την παραγωγή πάνω στη βάση της ελεύθερης και ισότιμης ένωσης των παραγωγών, θα στείλει ολόκληρη την κρατική μηχανή εκεί, όπου θα είναι τότε η πραγματική θέση της: στο μουσείο των αρχαιοτήτων, δίπλα στο ροδάνι και στο μπρούντζινο τσεκούρι!" (Σελ 75-76)

Και για να μην μείνει κανένα περιθώριο σε παραχαράκτες και διαστρεβλωτές να του αποδώσουν ότι δήθεν τη διαδικασία αυτή τη θεωρεί "φυσικό προδιαγραμμαμένο επακόλουθο" και όχι αποτέλεσμα της ταξικής πάλης

του προλεταριάτου, έγραφε, σε πλήρη ευθυγράμμιση με τις απόψεις του Μαρξ:

"Το προλεταριάτο παίρνει την κρατική εξουσία και μετατρέπει τα μέσα παραγωγής πριν απ' όλα σε κρατική ιδιοκτησία. Έτσι, όμως καταργεί τον ίδιο τον ίδιο τον εαυτό του σα προλεταριάτο, έτσι καταργεί όλες τις ταξικές διαφορές και ταξικές αντιθέσεις και μαζί το κράτος σαν κράτος..." (στο ίδιο σελ. 77)

Και συμπληρώνει **"με ένα αληθινό πανηγυρικό της βίαιης επανάστασης"** (Λένιν):

"...Το ότι η βία παίζει στην ιστορία κι έναν άλλο ρόλο" (εκτός από το ρόλο του κακοποιού) **"ακριβώς ρόλο επαναστατικό, το ότι, όπως λέει ο Μαρξ, είναι η μαμή κάθε παλιάς κοινωνίας, που κυοφορεί μια νέα, το ότι η βία είναι το όργανο, που μ' αυτό το κοινωνικό κίνημα ανοίγει το δρόμο του και σπάει τις απολιθωμένες, απονεκρωμένες πολιτικές μορφές -για όλα αυτά δε θα βρούμε ούτε λέξη στον κ. Ντύρινγκ. Μόνο βαρυγκωμώντας και αναστενάζοντας δέχεται την πιθανότητα ότι για το γκρέμισμα της οικονομίας, που στηρίζεται στην εκμετάλλευση, θα χρειαστεί ίσως η βία -δυστυχώς, βλέπετε! γιατί κάθε χρήση βίας διαφθείρει τάχα αυτόν που την χρησιμοποιεί. Και αυτά λέγονται παρ' όλη την υψηλή ηθική και ιδεολογική ανάταση που ακολουθούσε ύστερα από κάθε νικηφόρα επανάσταση! Κι αυτά λέγονται στη Γερμανία, όπου μια βίαιη σύγκρουση, που άλλωστε μπορούν και να την επιβάλλουν στο λαό, θα είχε τουλάχιστο το πλεονέκτημα να ξεριζώσει το πνεύμα της δουλοπρέπειας που εισχώρησε στην εθνική συνείδηση από την ταπείνωση του Τριακονταετούς Πολέμου. Κι αυτός ο θαμπός, άτονος και αδύναμος παπαδίστικος τρόπος σκέψης έχει την αξίωση να επιβληθεί στο πιο επαναστατικό κόμμα που γνώρισε η ιστορία"** (στο ίδιο σελ. 82).

Σταθάτος Χ

**Διαβάστε
Διαδώστε
τα κλασσικά
έργα
του
επαναστατικού
μαρξισμού**

ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Σε αλληλένδετη πορεία

Οι νέες αναταράξεις στον κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ που προκλήθηκαν από την διαγραφή του Σημίτη και την αποκαλυφθείσα χρηματική "ενίσχυση" της Siemens, έρχονται ως συνέχεια των προηγούμενων που εκδηλώθηκαν μετά την νέα εκλογική ήττα και αναπτύχθηκαν μέσω της διαδικασίας ανάδειξης νέου αρχηγού. Όλα αυτά, μαζί με την σημαντική μείωση της εκλογικής του δύναμης που καταγράφεται στις συχνά επαναλαμβανόμενες δημοσκοπήσεις, αποτελούν εκδηλώσεις της βαθιά κρίσης που συγκλονίζει το κόμμα αυτό, την ενδυναμώνουν και την διαιωνίζουν.

Φυσικά, η κρίση αυτή του ΠΑΣΟΚ δεν είναι μόνο εσωτερική του υπόθεση. Οι αιτίες και οι συνέπειές της επηρεάζονται από την γενικότερη κρίση του αστικού πολιτικού καθεστώτος αλλά ταυτόχρονα, με την σειρά τους, την επηρεάζουν έντονα, αφού το ίδιο το ΠΑΣΟΚ αποτελεί συστατικό της στοιχείο.

Ο κομματικός μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ, φορτωμένος με την κοινωνική δυσaréσκεια που προκάλεσε η 20ετής αντιλαϊκή διακυβέρνηση του εκμεταλλευτικού καθεστώτος, δεν μπορεί πια, από την θέση της αντιπολίτευσης, να ανταποκριθεί στο πολιτικό σκηνικό του δικομματισμού με βάση το οποίο λειτουργεί το πολιτικό σύστημα του ελληνικού καπιταλισμού στις τελευταίες δεκαετίες. Δεν μπορεί δηλαδή, όπως δείχνουν τα σημαντικά μειωμένα εκλογικά του ποσοστά, να "εισπράττει" και να εγκλωβίζει, στην κοινοβουλευτική επιρροή, του την δυσaréσκεια των εκμεταλλευομένων, που αναπόφευκτα γεννάει η κυβέρνηση της Ν.Δ.

Είναι χαρακτηριστικές οι ανησυχίες που προκαλεί αυτή η κρίση του ΠΑΣΟΚ στα επιτελεία της Ν.Δ. Πέρα από "το πανηγυρικό κλίμα που άστοχα ορισμένοι υπουργοί επιχειρήσαν να προπαγανδίσουν... αξιόπιστα κυβερνητικά στελέχη που αναλύουν τα δεδομένα στο ΠΑΣΟΚ... εκτιμούν ότι αν αποδομηθεί το ΠαΣοΚ και προκληθούν και άλλοι τριγμοί, θα επηρεαστεί σε πολύ μεγάλο βαθμό η ισορροπία του πολιτικού συστήματος. Ο φόβος που υπάρχει είναι οι ενδεχόμενες επιπτώσεις στη ΝΔ κυρίως μέσω της ανατροπής της ισορροπίας του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος" ("ΤΟ ΒΗΜΑ" 14/6/2008 σελ. Α4).

Ίδρυση και μετάλλαξη

Η κρίση του ΠΑΣΟΚ δεν είναι περιστασιακή ούτε και περιορίζεται στην 20ετή κυβερνητική διαχείριση που άσκησε ή στις συνέπειες των εκλογικών ηττών που ακολούθησαν. Είναι κρίση που σχετίζεται με βαθύτερα αίτια και κυρίως με τον χαρακτήρα αυτού του κόμματος και τις σχέσεις του με τους εργαζόμενους.

Η συνολική πορεία του ως κόμμα, οι δομικές πολιτικές και οργανωτικές μεταμορφώσεις που γνώρισε, τα ταξικά συμφέροντα που επικαλέστηκε με την ίδρυσή του και αυτά που κατέληξε να αντιπροσωπεύει με την κυβερνητική και την αντιπολιτευτική πολιτική του, αποτελούν τα βασικά στοιχεία της διαμορφωμένης σημερινής του ταυτότητας ως κόμμα της αστικής εξουσίας και ερμηνεύουν την σημερινή του κατάσταση.

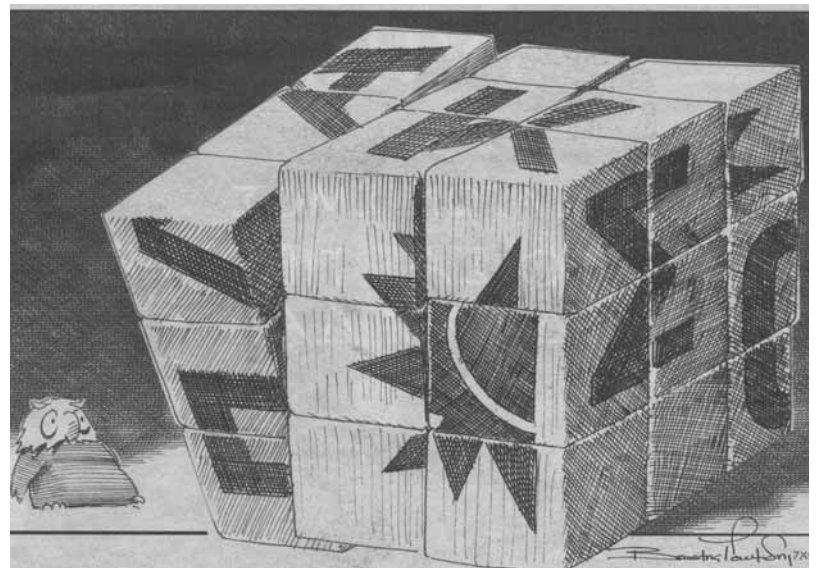
Δημιουργημένο ως κίνημα έκφρασης των βαθιών ριζοσπαστικών διαθέσεων των εκμεταλλευομένων της δεκαετίας του '70, που διαπερνούσαν ολόκληρη την Ευρώπη, το ΠΑΣΟΚ συγκέντρωσε τις ελπίδες των ελληνικών εργαζομένων για την σο-

σιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας απέναντι στις βαριές συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης.

Ταυτόχρονα όμως, στην ιδρυτική του διακήρυξη, εκτός από τις σοσιαλιστικές διαθέσεις, συμπεριλαμβάνονταν και πολλά αστικά εθνικοανεξαρτησιακά στοιχεία μεταρρύθμισης και "εκδημοκρατισμού" του ελληνικού καπιταλισμού που έκφραζαν τα μικροαστικά στρώματα που συσπειρώθηκαν γύρω του αλλά έρχονταν σε αντίθεση με τις θέσεις που ανταποκρίνονταν τις σοσιαλιστικές διαθέσεις της εργατικής του βάσης και των εργαζομένων οπαδών του.

Η αντιφατικότητα αυτών των δύο στοιχείων, του προσδιόρισε έναν κεντριστικό χαρακτήρα τουλάχιστον για τα 4-5 πρώτα χρόνια της ύπαρξής του. Μια αντιφατικότητα που αντανάκλαστηκε ανάγλυφα και στην οργανωτική μορφή του. Από την μια, η δυναμική μαζική αυτοοργάνωση της βάσης του, που μέσα από τις οργανώσεις του, (και με μια συνεχή αντιπαλότητα μετα-

Στη Σελίδα 18

Από τη Σελίδα 17

ξύ εργατικών και μικροαστικών στοιχείων που από κοινού συμμετείχαν σ' αυτές), αναζητούσε με πείσμα την δημοκρατική λειτουργία και την ενεργή συμμετοχή στη διαμόρφωση της πολιτικής του και από την άλλη μια αρχηγική δομή της ηγεσίας του που βρίσκονταν σε κατάφωρη αντίθεση με τις διακηρύξεις του.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που τα πρώτα αυτά 4-5 χρόνια του ΠΑΣΟΚ, δεν ήταν παρά μια διαρκή σύγκρουση μεταξύ των γραφειοκρατικών μεθόδων των ηγετικών κλιμακίων του, που με κέντρο τον "αρχηγό" Α. Παπανδρέου προσπαθούσε να διαμορφώσει έναν ελεγχόμενο κομματικό μηχανισμό, και των οργανώσεων βάσης του, που με κάθε τρόπο προσπαθούσαν να υπεραμυνθούν την εφαρμογή των δημοκρατικών διαδικασιών λειτουργίας και των σοσιαλιστικών διακηρύξεων στην πολιτική του.

Κορύφωση της σύγκρουσης αυτής ήταν η γνωστή "Οριζόντια Διασύνδεση" των Τοπικών Οργανώσεων της βάσης του ΠΑΣΟΚ ενάντια στις γραφειοκρατικές μεθοδεύσεις της αρχηγικής ηγεσίας του.

Η ήττα της "Οριζόντιας Διασύνδεσης" και οι μαζικές δια-

ΠΑΣΟΚ και ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

γραφές που ακολούθησαν το 1976-77 αποτέλεσαν την βάση για την ηγεσία του να προχωρήσει, μέσα από τις Συνδιασκέψεις του 1977, στην διαμόρφωση ενός ελεγχόμενου γραφειοκρατικού μηχανισμού, που μπορούσε να προχωρήσει στον πλήρη παραμερισμό κάθε σοσιαλιστικής διακήρυξης και αναφοράς και στην διαμόρφωση ενός "δημοκρατικού" αστικού προγράμματος "Εθνικής Λαϊκής Ενότητας"

και διακυβέρνησης του ελληνικού καπιταλισμού.

Από τότε μπορεί να προσδιοριστεί ότι το ΠΑΣΟΚ χάνει τον κεντρικό του χαρακτήρα, διαγράφει τα εργατικά του σοσιαλιστικά χαρακτηριστικά και μετεξελίσσεται σε έναν κοινοβουλευτικό μηχανισμό αστικής διακυβέρνησης. Οι οργανώσεις του εκκαθαρίζονται από κάθε κριτική διαφορετική φωνή, παύουν να είναι ζωντανά κύτταρα δράσης μέσα στο εργατικό κίνημα, όπως είχαν διαμορφωθεί με την αυτοοργάνωσή τους, και μετατρέπονται ουσιαστικά σε εκλογικά γραφεία διαχείρισης ψήφων και ρουσφετολογικών προδιαγραφών.

Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην κυβερνητική εξουσία και η διαχείριση του αστικού καθεστώτος σε βάρος των εργατικών και σοσιαλιστικών συμφερόντων για 20 χρόνια, επιτάχυνε στο έπακρο τις διαδικασίες αυτές, ανέπτυξε την στενή διαπλοκή και ενσωμάτωσή του μηχανισμού του με διάφορα κομμάτια της άρχουσας τάξης, διαμόρφωσε οριστικά τον σημερινό αστικό κοινοβουλευτικό χαρακτήρα του και ολοκλήρωσε τον πλήρη μετασχηματισμό, έως και την ανυπαρξία, των οργανώσεων βάσης του.

Τώρα πια, αντίθετα από τα πρώτα χρόνια ίδρυσής του, η σχέση του με τις εκμεταλλεζόμενες μάζες και ιδιαίτερα με την εργατική τάξη, δεν είναι σχέση εκπροσώπησης των συμφερόντων τους αλλά σχέση αστικού κοινοβουλευτικού μηχανισμού και ψηφοφόρων και ελάχιστα έως καθόλου διακρίνεται η διαφορά της με αυτή της παλιάς "Ενωσης Κέντρου" ή ακόμα και της "Νέας Δημοκρατίας".

Με θέσεις και απόψεις που ταυτίζονται πλήρως με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις του ελληνικού καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού, που δύσκολα διακρίνονται να διαφέρουν από τις αντίστοιχες της Ν.Δ., δεν μπορεί να συντηρήσει την συνεκτικότητα του κομματικού μηχανισμού του μακριά από την κυβερνητική εξουσία και τα προνόμια που αυτή του εξασφαλίζει. Ταυτόχρονα, χωρίς να μπορεί να προσφέρει κανέναν όραμα που να ταιριάζει με τα εργατικά συμφέροντα και τις σοσιαλιστικές προσδοκίες, αδυνατεί να συγκρατήσει ακόμα και στις κοινοβουλευτικές γραμμές του την μάζα των εκμεταλλεζόμενων, χάνοντας σημαντική ε-

Στη Σελίδα 19

Από τη Σελίδα 18

κλογική δύναμη και προκαλώντας τις σημερινές του αναταράξεις.

Η προσμονή, ακόμα, από πολλούς εργάτες και εκμεταλλεόμενους, ότι αυτό το κόμμα του ΠΑΣΟΚ μπορεί να προωθήσει κοινοβουλευτικές λύσεις εναρμονισμένες με τα συμφέροντά τους, είναι μια αυταπάτη, όπως έδειξε πολύ καθαρά και η 20ετής κυβερνητική του θητεία.

Μέσα στις συνθήκες της ιμπεριαλιστικής παρακμής, κάθε προσπάθεια διαχείρισης της καπιταλιστικής κυβερνητικής εξουσίας, από οποιαδήποτε πολιτική δύναμη κι αν γίνεται, καταλήγει υποχρεωτικά στην αντίθετη εξυπηρέτηση των αντιλαϊκών και αντεργατικών συμφερόντων της άρχουσας τάξης. Αντίθετα από υποσχέσεις και "θα", κάθε τέτοια διαχείριση είναι καταδικασμένη να καταλήγει στην χρησιμοποίηση όλου του αντεργατικού οπλοστασίου που διαθέτει ο αστικός κρατικός μηχανισμός σε βάρος των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.

Οι ανυπόστατοι και εξόφθαλμα αντίθετοι με την πραγματικότητα, ισχυρισμοί μερικών ότι το ΠΑΣΟΚ κατατάσσεται στην κατηγορία των κομμάτων με εργατικά χαρακτηριστικά, στην ουσία συμβάλλει στην σύγχυση και παραπλάνηση των εργατών ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ και στην ενίσχυση των αυταπατών τους.

Η σχέση του κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ με το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα που επικαλούνται ως επιχείρημα για "επιβεβαίωση" των "εργατικών" χαρακτηριστικών του, παραβλέπει ότι είναι μια σχέση με τον γραφειοκρατικό συνδικαλιστικό μηχανισμό που ο ίδιος ο κομματικός μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ, ως κυβέρνηση, κατασκεύασε, χρηματοδότησε και επέβαλλε στις οργανώσεις του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, αξιοποιώ-

ΠΑΣΟΚ και ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

ντας "επιστημονικά" όλη την προηγούμενη εμπειρία κρατικού και κομματικού εργατοπατερισμού που λυμάνονταν το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Η σχέση αυτή δεν είναι μια οργανική σύνδεση και έκφραση της εργατικής τάξης αλλά αντίθετα σχέση εξουσίας και ελέγχου, σε βάρος της εργατικής τάξης! Δεν είναι σχέση συμπίεσης, έκφρασης και αλληλοϋποστήριξης με βάση τα κοινά εργατικά συμφέροντα αλλά σχέση άλωσης, απομαζικοποίησης και αποδιοργάνωσης των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων. **Μια εργατοπατερική σχέση που η εργατική τάξη πρέπει να παλέψει για να την αποτινάξει και να απελευθερώσει τις οργανώσεις της απ' αυτή.**

Οι τελευταίες εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ και ιδιαίτερα η φθινοπωρινή φιέστα ανάδειξης αρχηγού και του συνεδρίου, συνθλίβουν κάθε τελευταία αυταπάτη για τον χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ. Οι οργανωτικές διαδικασίες που εφαρμόστηκαν, οι οποίες ήταν παρωδία απομίμησης της λειτουργίας των αμερικάνικων αστικών κομμάτων, και οι πολιτικές θέσεις όλων των υποψήφιων αρχηγών ("ανόρθωση του αστικού κράτους", "κευσιανισμός", "ριζοσπαστική αναδιανομή" "αναδιανομή πολιτικών ρόλων και επιρροών" κλπ κλπ) μαζί με την αντιπολιτευτική αστική αντιλαϊκή πολιτική που αναπτύσσουν, αποτελούν άξονες διαχείρισης του αστικού καθεστώτος και μιλάνε από μόνες τους.

Δεν είναι τυχαίο που οι τρεις υποψήφιοι αρχηγοί του, (Παπανδρέου, Βενιζέλος, Σκανδαλίδης), τα ιστορικά στελέχη του (π.χ. Λαλιώτης) και τα συγκροτήματα τύπου που τους στηρίζουν (Λαμπράκη), **επιμένουν να αυτοπροσδιορίζουν την πολιτική και ταξική ταυτότη-**

τα του ΠΑΣΟΚ σαν συνέχεια της "μεγάλης δημοκρατικής παράταξης" του ελληνικού καπιταλισμού, του Βενιζελικού κόμματος των Φιλελευθέρων, του κόμματος, δηλαδή, που βαρύνεται με τα πιο αποτρόπαια εγκλήματα σε βάρος της ελληνικής εργατικής τάξης.

Τον ίδιο ακριβώς προσανατολισμό κρατάει η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και στον διεθνή χώρο. **Δεμένη στενά με τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου, προσπαθεί να τα εξυπηρέτησε σε όλα τα διεθνή επίπεδα ευθυγραμμίζομενη ταυτόχρονα με τα συμφέροντα και τους προσανατολισμούς του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού και, κυρίως, του ευρωπαϊκού.**

Οι εργαζόμενοι, που παραμέ-

νουν οπαδοί και ψηφοφόροι του, δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα απ' αυτό το ΠΑΣΟΚ της διαχείρισης των καπιταλιστικών συμφερόντων. Η όξυνση των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων από την μια και οι όλο και πιο αντεργατικοί προσανατολισμοί της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ από την άλλη που θα επιβάλλει η κρίση του καπιταλισμού, θα διευρύνει τις αντιθέσεις τους και θα διαλύει τις αυταπάτες τους. Και μέσα από την ανάγκη υπεράσπισης των απειλούμενων κατακτήσεων και δικαιωμάτων θα ανταποκριθούν στο κάλεσμα για κοινή πάλη των εργαζομένων ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, μέσα από το **Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο.**

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά

“για ένα σωματείο που να αγωνίζεται πραγματικά για τα συμφέροντα μας”

Αναδημοσιεύουμε την τελευταία ανακοίνωση (No 17) που κυκλοφόρησε, μετά τις εκλογές του Σωματείου “Τρίαίνα”, η νέα παράταξη που συγκροτήθηκε από εργαζόμενους του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά, “Νέο Κίνημα Αλλαγής”. Η παράταξη αυτή, παρά τους λίγους μήνες ζωής που έχει, συγκέντρωσε ένα σημαντικό αριθμό ψήφων (105) και για μια ελάχιστους (2 μόνο) δεν εξέλεξε αντιπρόσωπο στο νέο Δ.Σ. του Σωματείου. Το πολύ καλό αυτό πρώτο αποτέλεσμα δεν είναι παράξενο.

Είναι παράταξη που συγκροτήθηκε μέσα από την πάλη και την αντίσταση στον εργατοπατερισμό που έχει για χρόνια αλώσει το σωματείο. Και είναι αυτή που σηκώνει το κύριο βάρος της πάλης εναντίον του. Τα επιχειρήματά της και οι προτάσεις της έκφρασαν την γενική διάθεση των εργαζομένων στα ναυπηγεία, παρ’ όλο που, οι συνθήκες τα παραπλανητικά διλήμματα και οι δισταγμοί που κυριάρχησαν στο ναυπηγείο εμπόδισαν την πραγματικής τους αντανάκλαση σε εκλογική υποστήριξη. Οι ενιαιομετωπικές προτάσεις της για κοινή δράση όλων των παρατάξεων και των εργαζομένων στη βάση ενός κοινού προγράμματος ταξικής πολιτικής είναι οι μόνες που μπορούν εξασφαλίσουν την αποτελεσματική υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων και να οδηγήσουν στην αναγκαία ανασυγκρότηση του σωματείου με μια ταξική πολιτική και δημοκρατική λειτουργία με πρώτο και αποφασιστικό λόγο στις Γενικές Συνελεύσεις του.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι,
Η καθολική συμμετοχή στις εκλογές του σωματείου έδειξε καθαρά ότι όλοι οι εργαζόμενοι του Ναυπηγείου θέλουν ένα σωματείο που να αγωνίζεται πραγματικά για τα συμφέροντα μας.

Οι εργαζόμενοι περιμένουν από το νέο Δ.Σ. και από όλες τις παρατάξεις να διατυπώσουν και να υιοθετήσουν με σαφήνεια ένα κοινό πρόγραμμα δράσης και διεκδικήσεων απέναντι στα μεγάλα προβλήματα που είναι μπροστά μας.

* Πρέπει να αποτρέψουμε τα γνωστά σχέδια της εργοδοσίας για την πολυδιάσπαση του Ναυπηγείου σε πολλές εταιρείες. Σχέδια που, όπως έχουμε ήδη πει, ενισχύθηκαν από την τελευταία τροποποίηση του καταστατικού του σωματείου μας.

* Να εξασφαλίσουμε και να προασπίσουμε την ενότητα του σωματείου μας ακυρώνοντας κάθε προσπάθεια δημιουργίας άλλων σωματείων στο χώρο μας.

* Το νέο Δ.Σ. έχει υποχρέωση να κινηθεί και να αντιμετωπίσει άμεσα την προσπάθεια της εργοδοσίας να παγιώσει συναδέλφους και να τους αποσπάσει την υπογραφή σε μία απαράδεκτη σύμβαση αποδοχής “δανεισμού” εργαζομένων. Που στόχο έχει την αναγνώριση της εργοδοτικής αυθαιρεσίας σε βάρος της εργασιακής σχέσης των εργαζομένων.

Το σωματείο μας πρέπει να κάνει καθαρό ότι κάθε εργαζόμενος θα μπορούσε να εργαστεί σε άλλη μονάδα για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, διατηρώντας την ειδικότητά του όταν υπάρχουν πράγματι ιδιαίτερες ανάγκες χωρίς να χρειάζεται να υπογράψει τέτοιου είδους σύμβαση. Και βέβαια για κάθε τέτοια μετακίνηση τον αποφασιστικό λόγο

ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ

Εργαζομένων Ναυπηγείου Σκαραμαγκά

Ανακοίνωση No 17 - Πέμπτη 12/6/2008

πρέπει να τον έχει πάντα το σωματείο μας. Ασφαλώς, όποιοι υποστηρίζουν ότι το ζήτημα αυτό είναι ατομική υπόθεση, στην ουσία υπονομεύουν την συλλογικότητα του ίδιου του σωματείου, το αποδυναμώνουν και προετοιμάζουν την ακρήστευση του.

* Το νέο Δ.Σ. οφείλει να κάνει επιτέλους υπόθεση του σωματείου τις αγωγές των συναδέλφων στο Τ.Υ.

* Πιστεύουμε ότι το Δ.Σ. έχει υποχρέωση να εξηγήσει σε όλους τους εργαζόμενους ποια συμφέροντα εξυπηρετούνται από τις πολύμηνες συνδικαλιστικές σπουδές που πληρώνονται από την εργοδοσία με την απλλαγή από την εργασία δυο μελών του Δ.Σ. Τι εμπόδιζε και τι εμποδίζει άραγε να δουλεύουν σε άλλη βάρδια χωρίς απλλαγή, όπως έχει γίνει με εκατοντάδες συναδέλφους που έκαναν διάφορες σπουδές; Ποια θα είναι άραγε τα “ανταποδοτικά τέλη” αυτής της εξυπηρέτησης που τους προσφέρει η εργοδοσία; Μήπως προορίζονται και αυτοί για σύμβουλοι της εργοδοσίας “επί εργατικών θεμάτων” με ιδιαίτερα γραφεία πάνω από το σωματείο;

* Το Δ.Σ. του σωματείου πρέπει να παλέψει και να προασπίσει την απασχόληση των εργαζομένων και την διεύρυνση των θέσεων εργασίας. Να αντιταχθεί στα διάφορα παιχνίδια ανάληψης έργων (διαγωνισμών, αναθέσεων, κλπ), τα οποία υπονομεύουν την εργασία μας.

Εμείς για μία φορά ακόμα δηλώνουμε ότι θα πρωτοστατήσουμε σε κάθε αγωνιστική πορεία του σωματείου για την υπεράσπιση των συμφερόντων όλων των εργαζομένων.

Με αγωνιστικούς συναδελφικούς χαιρετισμούς

**ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΛΛΑΓΗΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΤΟΥ ΝΑΥΠΗΓΕΙΟΥ
ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ**